Sfântul Isaac Sirul - Rugăciuni

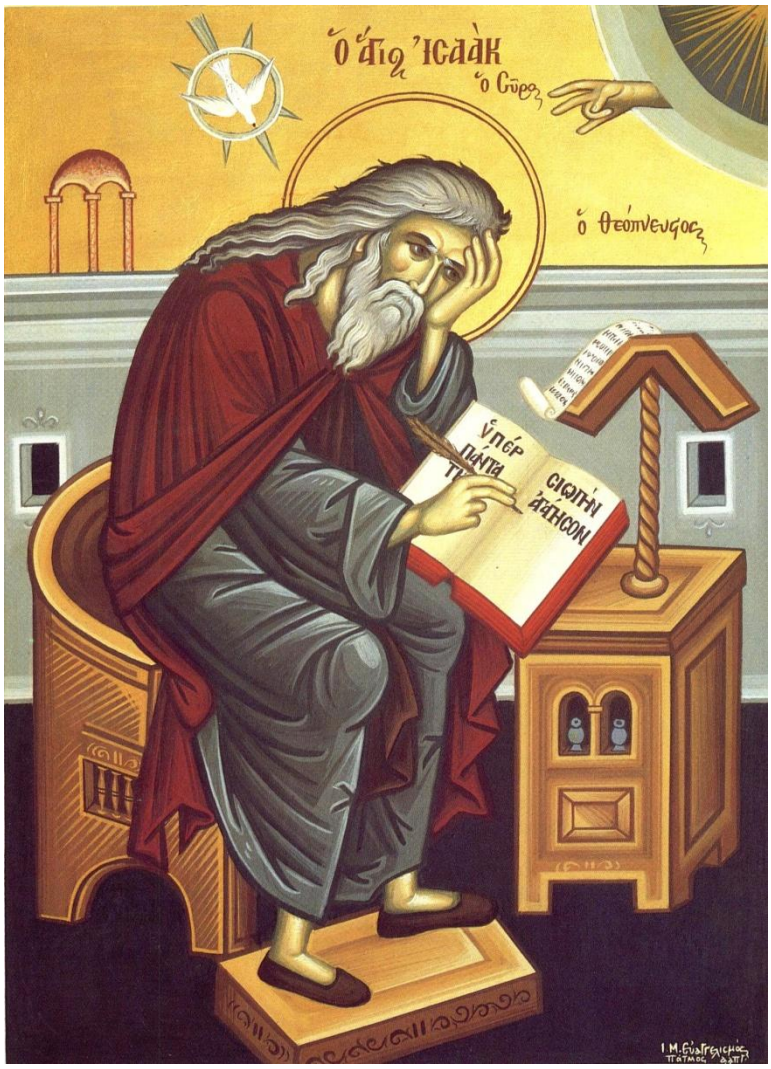

Rugăciune către Sfântul Isaac Sirul a Sfântului Teofan Zăvorâtul

Prea cuvioase părinte Isaac roagă-te lui Dumnezeu pentru noi și cu rugăciunea ta luminează mintea noastră, ca să înțeleagă înaltele contemplări de care sunt pline cuvintele tale, și mai ales călăuzește-ne și ne înalță în tainele rugăciunii, ale cărei rostire, trepte și putere înfățișează atât de bine învățăturile tale; pentru ca, înaripați de ea, să putem merge liberi neabătuți pe calea poruncilor Domnului,

ocolind piedicile de pe cale și biruind dușmanii care se înarmează împotriva noastră!

„Taina aceasta mare este” [Ef 5,32]! Nu știu cum de m-am gândit să înot în acest imens ocean și cine mi-a dat aceste brațe puternice în stare să înoate dulce în adâncul de nepătruns fără să ostenească. Dar pe cât văd mai mult că oceanul e întins și țărmurile sale nu pot fi văzute, pe atât mai pline de dulceață sunt ele; și în loc de osteneală, în inimă țâșnește bucuria. Nu știu însă cum m-am învrednicit de un asemenea har: de a povesti iubirea lui Dumnezeu? Lucru de nespus pentru o limbă creată! Căci până și mințile îngerești sunt mult prea slabe pentru a urca spre înălțimea comtemplării Lui și sunt mult prea mici pentru a ține în gândurile lor întreaga bogăție a iubirii Sale.

Dar pentru că nu ne-am apropiat de o asemenea înălțime pentru a scruta, ci pentru a ne desfăta, acest gust ne va fi dăruit foarte repede, fiindcă am dobândit ajutorul care vine de la El însuși. Atunci ne vom opri și vom sta în tăcere, după ce El ne va fi arătat ceea ce nu are sfârșit, și anume iubirea lui Dumnezeu pentru creația lui!

O, Hristoase, care îi imbogățești pe toți, trimite în mine nădejdea Ta; și scoate-mă din întuneric spre cunoașterea luminii Tale, ca să Te laud cu laudele inimii și nu doar cu gura!

Slavă Ție, Creatorul și Domnul nostru, că printr-o riguroasă contemplare a iubirii Tale m-ai unplut de mângâiere și de bucurie, ai înălțat gândirea mea din adâncurile pământului și ai primit-o pe scaunul Ființei Tale, ca să se lărgească în bogăția Firii Tale și să privească tainele negrăite ale iubirii Tale, îndepărtându-se de mulțimea fărâmelor creației și urcând spre locul Creatorului ei.

Vederea Lui nevăzută mă îmbată și slava Sa mă aruncă în minunare; tainele Lui mă stârnesc; iubirea Sa mă umple de uimire. Mă pune în fața tainelor Sale și-mi arată bogăția Lui; și atunci când mi se pare că drumul meu s-a terminat, ele se revarsă încă asupra mea, fiindcă sunt mai slăvite decât cămările pe care le-am străbătut deja. Și atunci când mi se pare că am pătruns înăuntrul lor, mă întorc să le privesc și iată ele s-au făcut înaintea mea un ocean imens, infinit când e vorba de străbătut și dulce de privit. Și chiar atunci când povestesc toate acestea, iată că descoperirile lui se schimbă, tainele sale cresc și vederile lui se transformă în minte.

Mă închin măreției Tale, Dumnezeule, care m-ai creat în iubirea Ta și în Hristos m-ai mântuit de întunericul sensibil care e neștiința sufletului și ai depărtat de la noi timpul rătăcirii, ca să nu umblăm învăluiți în noapte încercând să Te cunoaștem pe Tine, cum s-a întâmplat cu generațiile dinaintea noastră.

Ce gură e în stare să-Ți aducă laude?

Slavă Ție, care în bunăvoirea Ta ai răbdat necucerniciile noastre, care în compătimirea Ta ai îndreptat păcă-toșenia noastră și în blândețea Ta ai îndepărtat lipsurile noastre și ne-ai dat să credem în Tine cum se cuvine măreției Tale. Și n-ai privit la răutatea noastră care e pururea înaintea Ta, pentru că ești un Dumnezeu milostiv. Cu roua harului Tău birui pururea focul păcatelor noastre.

Ce limbă e în stare să te mărească?

Cu un prinos al harului Tău ai pus frâu păcatelor noastre. Și în locul osândei judecății Tale ai revărsat comoara Ta chiar și asupra celor păcătoși fiindcă nu vrei „să intri la judecată cu noi“ [Ps 143,2], ci să ne apropiem de Tine, pentru că suntem făpturile Tale! Harul Tău a întrecut măsura cunoașterii noastre: în locul nostru să Te slăvească, așadar, firile uimitoare ale îngerilor, în care ai așezat o putere în stare să facă loc mișcării minunate a sfințeniei Tale.

Ei să te laude în locul nostru, căci firea noastră e prea slabă ca să Te laude, și în mișcările minunate ale laudelor lor să se amestece și mărturisirea în locul nostru. Căci ei se întristează dacă pierim departe de Tine [Lc 15,10]! Fiindcă Tu ne-ai lipsit de intimitatea cu adunările lor - care e cu putință prin cunoașterea tainei Tale - dar ne-ai dăruit, fără ca noi să o cerem, darul cel mare al credinței, prin care ne apropiem de tainele cunoașterii, taine prin care ființele duhovnicești înaintează lângă Slava [Shekinta] Ființei Tale.

Căci prin tainele credinței chiar și ei pot sta drepți, Doamne, în norul slavei Tale. Chiar și de ei ești aproape “în credință și nu în vedere” (2 Cor 5, 7), adică atât cât poate cuprinde o minte luminată şi o cunoaştere lărgită. Căci chiar şi aceasta e o credinţă! Tu dai darul credinţei fiinţelor raţionale, pentru ca prin tainele pe care ni le-ai descoperit în iubirea Ta mişcările lor să caute să creadă în acel lucru de necuprins şi de necunoscut care e Firea dumnezeiască învăluită pentru toţi.

Sunt convins că Tu, Dumnezeule cel Veşnic, nu poţi fi găsit în vreun loc oarecare, nici de fiinţele spirituale, nici de firava ceată a oamenilor, decât plecând de la izvorul iubirii Tale pe care-l deschizi în fiecare clipă adunărilor de sus şi de jos. Căci potrivit măsurii fiecăreia dintre aceste cete Îţi deschizi comoara milostivirii Tale dându-le spre cunoaştere descoperiri puţine sau multe.

Darul harului Tău e necesar, căci Tu înalţi intelectul nostru ca să stăruie în credinţa în Tine. Din pricina marii întenecinimice învăluie sfinţenia Lui, vederea acelei credinţe orbeşte până şi ochii heruvimilor atunci când privesc în adâncul norului măreţiei Sale.

Dar dacă sunt ajutate puţin sau mult de harul Tău, ele ajung în vârful muntelui credinţei. Le face să înainteze cunoaşterea Duhului, adică luminile ce strălucesc asupra intelectului venind din focul înfricoşător care arde din focul lăuntric al credinţei. Acest loc se numeşte sfânta sfintelor dinăuntru, în care e închinată măreţia Slăvitei Firi a fiinţei dumnezeieşti, şi în care nici o făptură n-a pătruns sau nu pătrunde, afară de (Hristos) Cel care S-a sfinţit intrând (cf Evr 9, 11-12) în cunoaşterea dintru început a lui Dumnezeu alcătuită din înţelegerea bunătăţii Sale faţă de toată creaţia, gata să ierte în fiecare clipă păcatele poporului Său.

Prin credinţă omul pătrunde într-un loc şi mai lăuntric faţă de (cel în care sunt) îngerii veghetori intrând aici printr-Unul dintre ei (Hristos), pe care mila lui Dumnezeu L-a făcut să intre şi să şadă în acel loc. Şi de atunci El a dat puterea de a intra la El prin credinţă şi prin puterea acelui loc chiar şi intelectelor omeneşti ce se vor fi sfinţit. El e cu neputinţă de simţit şi departe fie şi pentru o vedere scurtă chiar şi pentru ochii îngerilor ca şi ai noştri. Prin descoperire însă îngerii au fost primii şi mai aproape decât noi, până ce Tu, Hristoase, ni Te-ai descoperit spre slobozirea noastră.

Cine ar putea înţelege uriaşa mulţime a harului lui Dumnezeu şi cine ar putea măsura marele adânc al bunătăţii Lui!

Nădejde a noastră sigură, desfătare a neamului nostru, mândrie a firii noastre, adevărat apărător al slăbiciunii noastre, care ierţi în orice clipă păcate noastre: cererea Ta pentru iertarea păcatelor noastre e mai puternică, Doamne, decât jertfa lui Israel. Dacă atunci carnea animalelor şi cenuşa arderilor lor de tot îi curăţa neîndoielenic şi îi sfinţea când acestea erau aduse pentru ei, cu cât mai mult nu ne cureţi în toate vremea Tu, ofranda sfântă adusă pentru lume (cf. Evr 9, 13-14)?Tu eşti Cel ce aduci şi Cel ce cureţi. Tu eşti Cel ce sfinţeşti şi Tu eşti Cel sfinţit. Tu eşti jertfă şi Tu eşti Cel ce o primeşte. Dacă o lamă mută de metal şi care prefigura taina umanităţii Tale dădea iertarea celor ce o cereau, cu cât mai mult Tu, asemănare slăvită a Dumnezeirii?

Şi dacă tainele cele despre Tine revărsau toată această bogăţie peste cei ce aveau nevoie de ea, cu cât mai mult Tu, Prototipul adevărat al tainelor, nu vei revărsa asupra noastră milostivirea Ta?

Fiindcă pe Tine Te-au aşteptat prorocii, împăraţii şi drepţii prin urmaşii lor [Mt 13, 17]; şi ziua Ta o aşteptau neamurile; iar noi Te-am primit pe mâinile noastre şi ne veselim întru Tine. Văzând ei aceste lucruri în descoperirile date lor se minunau de ele şi le doreau; şi iată că noi vedem lămurirea celor care pentru ei erau taine.

Ai revărsat peste noi Gisonul harului Tău, Ziditorul nostru; ai deschis generaţiei noastre toată comoara Ta şi ea a ajuns să fie a ei; ne-ai arătat tainele Hristosului Tău, pentru a Cărui venire multe generaţii s-au mistuit de dorinţă şi au plecat de aici fără mângâiere, fiindcă zilele lor erau departe de vremea acestora.

„Întoarce-te, suflete al meu, la odihna ta" [Ps 116, 7], pentru că ai văzut pe Cel pe care-L aşteptau toate popoarele, L-ai purtat pe braţele tale [cf. Lc 2, 25-32], în El ţi-a fost iertată fărădelegea Ta şi toate păcatele. „Binecuvântează suflete al meu pe Domnul şi toate oasele mele numele cel sfânt al Lui" [Ps 103, 1]. „Măreşte suflete al meu pe Domnul" [Ps 146, 1]. „Lăuda-voi pe Domnul în viaţa mea, cânta-voi Dumnezeului meu până ce voi fi" [Ps 104, 33]. „Inima mea şi trupul meu voi slăvi pe Dumnezeul Cel Viu" [Ps 84, 3].

Te voi Slăvi, Doamne, „gura mea va vesti dreptatea Ta și toată ziua lauda Ta" [Ps 71, 15], pentru că m-ai apropiat de măreția stăpânirii Tale, m-ai alăturat laudelor îngerilor și m-ai unit cu doxologiile adunărilor lor. Nu ne-ai lipsit, Doamne, de cumuniunea cu ei prin credință, fiindcă în aceasta stă firea tuturor făpturilor spirituale, aripile îngerilor veghetori și oglinda descoperirilor. Comuniunea noastră cu îngerii și părtașia noastră la adunările lor se înfăptuiește cu punerea în acord a voinței noastre cu ei, în duhul credinței pe care am primit-o.

O dată cu lauda făpturilor spirituale trebuie spusă tăria minunatelor descoperiri privitoare la Dumnezeire și lucrurile în multe chipuri ale credinței care se revarsă asupra mișcărilor lor; căci și pentru ei, Doamne, ești cunoscut "prin credință, nu prin vedere" [2 Co 5, 7]. Firea Ta ascunsă și sfântă nu cade sub pipăitul și vederea vreunei făpturi, ci în credință se desfată de ea toate firile prin razele milostivirii Tale care strălucesc în firea lor.

De tainele unei asemenea slave ne-ai apropiat prin Fiul Tău Iubit. Căci ne-ai apropiat de picioarele muntelui credinței [Dt 4, 11; Evr 12, 22], unde locuiesc cele nouă cete ale sălașurilor ființelor spirituale și deasupra cărora e zidirea cetății sfinte [Ierusalimul de sus, Ap 21].

Dumnezeul nostru viu și de viață făcător, acesta e muntele pe care l-a vestit apostolul și robul Tău Pavel atunci când spune: "v-ați apropiat", căci zice: "V-ați apropiat de Muntele Sionului - adică de credința și cunoașterea Domnului - și de cetatea Dumnezeului Celui Viu, de Ierusalimul cel ceresc -, adică de împartășirea contemplării dumnezeiești - și de adunările arhanghelilor" [Evr 12, 22], adică mintea care, prin descoperirea împărtășită cu ei, se unește pe treptele scării credinței cu Sionul, muntele lui Dumnezeu.

Punând capăt relelor noastre, ne-ai introdus în aceste lucruri, Dumnezeule. Eşti un judecător drept care nu Te mânii până la sfârşit, ci Te întorci și îți abați ochii

de la privirea păcatelor. Nu L-ai cruțat pe Fiul Tău Iubit, ci l-ai dat pentru noi toți [Rm 8, 32], pentru ca moartea Lui să fie îndreptarea noastră. În Hristos ne-ai făcut cunoscute lucrurile ascunse pentru totdeauna ale înțelepciunii Tale [Rm 16, 25-26] și ne-ai introdus în cunoașterea credinței Tale.

Nu mă părăsi, Doamne, lipsindu-mă de acestă milă care e peste mine! Fiindcă m-ai chemat, Doamne, și prin iubirea Ta veșnică m-ai adus, fără ca eu să Ți-o fi cerut, în slăvita Ta Împărăție, de aceea nu mă voi mai despărți de meditarea iubirii Tale. Trimite, Doamne, în ajutorul meu tăria Ta, ca să mă ajute și să mă scoată din marea vieții vremelnice. Oceanule de ajutor, nu înceta să mă ajuți și nu mă părăsi în adâncul relelor!

Călăuză a celor vii, fii Cel care îndreaptă gândul meu spre Tine și deschide înaintea gândurilor mele ușa cugetării mele la Tine. Tu, care le-ai făcut noi pe toate [Ap 21,5], înnoiește-mă cu cunoașterea Ta și pune în mișcare înăuntrul inimii mele adevărata Ta nădejde.

Oceanule de bunăvoință, scoate-mă din vârtejul risipirii care vine de acolo că sunt fără Tine, și înalță-mă spre flacăra focului credinței în Tine. Dă-mi să beau vinul care mă face să simt nădejdea Ta. Învrednicește-mă de această înflăcărare a inimii care, atunci când cade o picătură a nădejdii Tale, arde fără să se mistuie [Is 3,2].

Cine a primit acest gând și îi va putea îndura tăria năpraznică? Cine l-a gustat și a continuat să-și aducă aminte de el însuși? ***Ce trup sau gând suportă chiar și numai parfumul credinței în Tine? Hristoase, sfârșitul ultim al adevărului, fă să strălucească adevărul Tău în inimile noastre, puterea care a strălucit în sfinți. Prin iubirea Ta ei au biruit lumea și plăcerile ei. O, putere care ai îmbrăcat trupul nostru, fă să strălucească înțelesurile adevărului Tău în sufletul meu întunecos.***

Oceanule, care susții lumea, ridică-mă din oceanul cu multe valuri.

Tu, Doamne, știi că sunt trist, pentru că păcatele mele sunt pururea înaintea Ta. Un plâns ascuns strigă în mine când îmi văd neputința. Și deși vreau să-mi tămăduiesc păcatele cu suspinele mele, iată că împreună cu ele aleargă și poftele ce prefac în cădere durerea inimii mele și depărtează gândul meu de rugăciune de cerere în care stărui meditând la Tine.

Tu ești doctorul care cunoști zbaterile inimii mele; puterea care alină suferințele care se află în ea. Fiindcă Tu știi că nu mi-a fost dat să birui în această generație. Puterea Ta biruie și îmi atribuie mie biruința ei. Biruie Tu în mine, fiindcă Tu

știi să câștigi biruința și atribui-o mie potrivit înțelepciunii Tale. Fiindcă El a fost biruința pentru cei ce au biruit în acest fel.

Străpungerea inimii mele va fi mărturia mea înaintea Ta că răzvrătirea trupului e mai tare decât voința mea. Deși plâng în fiecare zi pentru ceea ce s-a petrecut în ea, nu e clipă în care să nu cad în aceleași greșeli, care înnoiesc lucrurile pentru care aduc căință. Biruitorule, care dai biruințe celor osândiți și cu totul neputincioși prin fire să câștige biruința, dă-mi puterea care biruie firea, măcar că aceasta are în ea însăși înfrângerea ei și se numește biruitoare numai prin harul Lui. Niciodată n-a cunoscut biruința prin propria ei fire.

O altă putere e cununa ei: Cel care a plăsmuit în chip înțelept neputința ei, ca în ea să-și poată descoperi bunătatea Sa și care cunoaște nestatornicia ei care are nevoie să fie în fiecare zi îndreptată prin iertarea greșelilor ei pe care El i-o dă fără împiedicare. Și în acesta ea arată bunătatea Firii Lui, ca slăbiciunea firii omenești să fie vestitoarea dulcеții Lui și martora milei Sale.

Meditarea stăruitoare la ceea ce simt din Tine să copleșească în mine asprimea luptei. Dulcea stăruință în nădejdea Ta să fie pentru mine mai scumpă decât consimțirea la trup. Dulceața cunoașterii Tale să mă despartă de calea firii.

Învrednicește-mă, Doamne, să deosebesc adevărul despre voia Ta pentru noi! Învrednicește-mă de meditarea care în alergarea ei transfigurează forma gândurilor, ca ele să vadă în lumea cealaltă, măcar că ele nu se aseamănă cu ea! Puterea care mă învață să caut aceste lucruri să pună în mine gustul iubirii pentru ele. Fiindcă m-ai apropiat de Tine prin ceea ce ai semănat în simțurile mele, împlinește în mine, înăuntrul duhului meu, experiența a ceea ce înseamnă acest lucru.

Unindu-mă în taină cu slava Dumnezeirii Tale, fă statornică în mine nădejdea ei prin convingerea credinței! Întrucât prin Fiul Tău Cel Iubit, Doamne, m-ai apropiat de această cunoaștere, povățuiește-mă în taină, ca să gândesc ce se cuvine măreției Tale.

Dă-mi o minte sănătoasă care să urmeze în fiecare clipă frumoasa cugetare la Tine. Depărtează de la mine gândul neghiob care gândește lucruri copilărești și în locul lui pune în mișcare în mine ce e frumos, ca să meditez la lucrurile Tale slăvite, ca să mi se dea să gândesc la judecățile Tale dumnezeiești nu după rânduiala unei gândiri pătimașe și omenești, care gândește în chip pătimaș și omenesc la căile înțelegerii Tale care mântuie sufletele noastre. Netezește în mine căile înțelepciunii Tale și deschide-mi ușa ei ca să pot medita la slăvita Ta voință, căci nu știu, Doamne, pe unde voi putea intra la Tine.

O, Hristoase, ușa tainelor, fă-mă în stare să simt tainele Tale, ca prin Tine, Doamne, să pot intra la Tatăl și să dobândesc mișcările harului Duhului Sfânt.

O, Hristoase, cheie a tainelor și capăt al tainelor, prin Tine, Doamne, mi-a fost deschisă ușa tainelor ascunse de veacuri în Tatăl Tău, căci în Economia Ta se ascunde oceanul tuturor tainelor Tale.

Învrednicește-mă să Te primesc înăuntrul meu, ca prin Tine să deschid și să pătrund tainele trecute și viitoare.

Învrednicește-mă, Doamne, de iubirea nădejdii în Tine. Cine gustând din acest pahar se mai poate stăpâni și întoarce din nou în el însuși? Fiindcă dulce ca mustul este el în inima celor care-l primesc!

Tu, care le faci noi pe toate [Ap 21, 5], înnoiește-mă făcându-mă să simt nădejdea Ta. Bucurie a creației, învredniceşte-mă de bucuria ce se mişcă dincolo de trup și care se primește în liniștea sufletului.

Îngroapă în mădularele mele focul iubirii Tale. Pune în inima mea temeliile minunării de Tine. Leagă mișcările mele lăuntrice cu tăcerea cunoașterii Tale, întrucât aceasta e cu desăvârșire mută.

Învrednicește-mă să Te văd cu ochi mai lăuntrici decât ochii larg deschiși. Alcătuiește în mine ochi noi, Tu care ai zidit ochi noi orbului [In 9]! Închide-mi urechile din afară și deschide-mi urechile ascunse care aud tăcerea și ascultă de Duhul, ca prin Duhul Tău să ascult cuvântul tăcerii care se înalță în inimă și nu e scris, care se mișcă în intelect și nu e rostit, care e rostit de buzele Duhului și înțeles de auzul netrupesc.

Oceanule al evlaviei, începe de mă spală de necurăția firii și fă-mă asemenea sfințeniei Tale.

Doamne, Tu nu m-a plăsmuit ca pe un vas al olarului care o dată spart nu mai poate fi reparat și o dată știrbit nu mai poate ține ceea ce este în el ca atunci când era nou. În înțelepciunea Ta m-ai plăsmuit ca pe un lucru din aur și din argint, ca atunci când mă înnegresc să redobândesc prin străpungerea inimii culoarea soarelui și să redevin strălucitor, iar prin arderea pocăinței să fiu readus la starea de odinioară. În Tine e meșteșugarul care curăță și înnoiește firea noastră. Am întinat frumusețea botezului și sunt murdar, dar în Tine voi primi o frumusețe mai bună; în Tine e frumusețea creației pe care ai readus-o la frumusețea care i-a fost furată în Rai.

Soare nou, aprinde o candelă în gândul meu întunecos. Hristoase, care ștergi plânsul creației, dă-mi plânsul ascuns și lacrimile mai lăuntrice ochilor și care țâșnesc din discernământul gândului. Ele nu izvorăsc dintr-un har al trupului, ci din înflăcărarea căinței ascunse, înflăcărare care duce la adevărata bucurie, care e mai lăuntrică decât trupul, și la mângâierea care face să tacă gura, pune în inimă o hrană neobișnuită și o așează în trup mărturie adevărată în fiecare clipă de iertarea păcatelor sale pe care o primește prin milă.

Multe sunt păcatele mele, Doamne, dar bunăvoința Ta e mai mare decât păcatele mele. Necucerniciile mele sporesc, dar nu sunt asemenea milei Tale. Când se întâmplă ca datoriile mele să sporească, văd, Doamne, că iubirea Ta e mai mare decât păcatele mele, și sunt nevoit să tac pentru toate câte am îndrăznit să fac.

Sunt pus la încercare de venirile Tale în mine și sunt cuprins de mirare, fiindcă sunt răsplătit de Tine [nu pedepsit, cum aș merita].

Darul Tău m-a apropiat de cunoașterea Ta, nu pedeapsa Ta! Mila Ta m-a rourat cu iubirea Ta, nu nevoințele mele [ascetice]! Ne-ai îmbrăcat cu o fire slabă, care dă mărturie în fiecare clipă de harul Tău! Prin slăbiciunea noastră înțelepciunea Ta ne descoperă iubirea Ta față de noi. Ai așezat în noi o înclinare ca ea să dea mărturie de firea Ta; îndelungă răbdarea Ta e mai mare decât greșelile și păcatele noastre.

Iisuse Hristoase, Împăratul veacurilor, învredniceşte-mă doririi care este întru Tine!

Ți-e ușor să rabzi fărădelegile noastre, cum ușor a fost pentru Tine să ne creezi din nimic. Căci pentru noi, Doamne, amândouă aceste lucruri sunt cu anevoie de înțeles, întrucât nu suntem în stare să răbdăm nici măcar cel mai mic păcat pe care se întâmplă să-l vedem. Și așa judecăm cu judecata noastră, Doamne, până și marele ocean al iubirii Tale care întrece cu undele sale măsura întregii noastre nelegiuiri. Și potrivit înțelegerii noastre omenești gândim că și Tu Te mâhnești atunci când Tu, Creatorul nostru, ne rabzi. Patima noastră se face oglinda noastră: plecând de la ea scrutăm cele ale noastre și tot prin patimele noastre măsurăm, Doamne, bogăția Ta.

Dă-ne, Doamne, cunoașterea ca să privim la Tine ca Tine și nu ca noi, și să gândim despre Tine ceea ce este vrednic de Tine, Dăruitorule al tuturor darurilor noastre. Mare e bogăția Ta față de noi, adică dreapta cunoaștere care se mișcă în noi despre ființa Ta ascunsă! Căci bunătatea Ta, iubirea Ta și puterea binelui care e în Firea Ta sunt, Doamne, cumpăna pe care vei așeza povara păca-

telor noastre. De aceea dai timp păcătosului chiar și fără să aștepți întoarcerea lui.

Fă, Doamne, să nu ne oprim cu înțelesurile noastre la calea din afară a Scripturilor care osândesc prilejurile păcatului. Ci învrednicește-mă de adevărul Tău care e înăuntrul lor.

Dă-ne să contemplăm necontenit în minunare pricina pentru care îi rabzi pe cei păcătoși. Firește nu pentru că vrei să cunoști ceva ce nu cunoști deja, de aceea le dai timp ca să verifici dacă acest lucru se întâmplă sau nu. Fiindcă ar fi rușinos, Doamne, să gândim acest lucru despre inteligența Ta primordială care prin cunoașterea ei precede toate mișcările firii noastre încă înainte de alcătuirea noastră. Căci faptul de a nu ști ce se va întâmpla în viitor e propriu făpturilor create.
Și deși acest lucru e adevărat într-un chip ferm, e totuși frumos ca să medităm la sfânta Ta Fire, la faptul că dacă prin bunătatea Ta și prin milostivirea Ta nemăsurată îl rabzi pe cel păcătos - chiar și pe cel despre care știi că nu se va întoarce - nu e pentru că nu știi cele făcute, ci fiindcă-l rabzi din pricina bunăvoinței Tale. Și deși cunoști limpede orice lucru, nemăsurată e, Ziditorule, iubirea Ta pentru oameni!

Bunătatea Ta pe care o revarși peste orice lucru să nu fie pentru mine, Doamne, un îndemn spre rău: fie să nu ajung îndrăzneț în facerea răului din pricina blândeții Tale! Ține-mă cu frâiele milei Tale, ca să fiu în stare să mă împotrivesc mișcărilor care mă asaltează și prilejurilor care mi se ivesc. Trimite lângă mine pe sfântul Tău înger păzitor. Tămăduiește neputința gândurilor mele pentru că, fiind muritor, sunt plin de ele. Păzește calea mea de cursele pe care le-a ascuns pentru mine în ea vrăjmașul meu, ca să mă împingă la necucernicia păcatului.

Mai presus de toate, Dumnezeule, păzește-mă de neghiobia minții care gândește lucruri rătăcite, pline de nebunie și de plâns; care în fața măreției Tale își face o părere ticăloasă despre Ființa Ta. Și, Doamne, smerenia celui ce cunoaște măsura firii și ticăloșia slăbiciunii ei, și un gând de dreaptă cunoaștere, vrednic de ființele raționale, călăuză a celor vii, descoperă-mi gândurile și arată-mi cărările legăturii strânse [intime] cu Tine. Alcătuiește înăuntrul meu, Doamne, lumina spirituală care e cunoașterea lui Hristos, ca în ea să pot găsi adevărul Tău și să-mi fac gânduri drepte despre Dumnezeirea Ta și despre sufletul meu. Ca să nu fiu ispitit, Doamne, de vrăjmașul prin înșelăciunea demonilor, căci cei încercați de mândrie sunt dați în mâinile lor.

Ci sub ocrotirea Smereniei care m-a creat să cresc în cunoașterea Ta prin ajutorul care-mi vine de la harul Tău, și să mă închin marii Lumini a întregii

creații - Iisus Hristos [In 8, 12] - ieșită în lume la vremea sa potrivit inteligenței negrăite a lui Dumnezeu Ziditorul a toate. Fiindcă înainte de vreme și de toate timpurile acesta a gândit să trimită [pe pământ] măreția creației și bucuria ei: Lumina întâi-născută care vine din firea ei [a acelei Inteligențe], care a umplut această lume și se înalță în inimile noastre [2 Ptr 1, 19; 2 Co 4, 6] și de a cărei înțelegere ne-a apropiat atunci când a plăcut voii Sale acest lucru.

Ea [această Lumină] m-a dus înapoi în casa Tatălui meu și mi-a arătat că pentru mine El gătește și o moștenire slăvită dincolo de hotarele lumii. Pentru aceasta m-a creat și pentru ca să facă văzute obârșia Binelui și lucrarea Lui creatoare ce aduce toate la existență. Binecuvântată fie măreția Lui în veci. Amin.

***

Noaptea, când toate glasurile, mișcările omului și orice fel de tulburare se liniștește, luminează întru Tine sufletul nostru cu mișcările sale, o Iisuse, Lumina celor drepți.

În ceasul în care întunericul se întinde ca o mantie peste toate, fă să strălucească peste noi harul Tău, Doamne, în locul luminii simțite a soarelui creat, care bucură ochii trupului noastru. Strălucește în întunericul nostru lumina Ta mai largă decât soarele.

Noaptea, când toată alergarea lumii ostenită de lucrările ei se liniștește, primește sufletul nostru în uimirea Ta, în care se află liniștea mai mare decât tăcerea.

În ceasul care dă odihnă celor osteniți, Doamne, fie ca prin somnul dulce mai mult decât toate gândurile noastre să se îmbete întru Tine, desfătarea sfinților!

În vremea somnului, când toți cei ce se culcă se îmbată cu meșteșuguri ale lucrurilor stricăcioase, trezește, Doamne, în noi cunoașterea care nu înșală.

În ceasul în care toți își îmbracă cu haine mădularele lor, îmbracă, Doamne, cu bucurie omul nostru dinăuntru.

În ceasul zilei, când fiecare e chemat să se îndeletnicească cu cele pământești, învrednicește-ne, Doamne, să ne desfătăm de viețuirea noastră cerească.

În ceasul în care toți își trag de pe ei veștmântul nopții, trage, Doamne, și de pe inima noastră aducerile aminte de lumea care trece.

În zori, când corăbierii plutesc pe marea lumii, fă, Doamne, ca sufletele noastre să se odihnească de orice mișcare în portul Tău.

În ceasul în care muncim cu toţii în lumea asta de chinuri, învredniceşte-ne, Doamne, de mângâierea care nu trece.

În ceasul în care sfârşeşte întunericul şi toţi se întorc înapoi la ostenelile lor, dă-ne, Doamne, să ne desfătăm în mişcările lumii viitoare.

Obârşie a crugului luminii, început al muncii celor muritori, pune, Doamne, în gândul nostru temeliile zilei fără sfârşit, ca pentru noi să răsară noul soare.

În ceasul nopţii întunecoase, fă să găsim scăpare în cunoaşterea hărăzită nouă la înviere.

Dă-ne, Doamne, să vieţuim în starea de veghe în care vom fi după înviere, ca ziua şi noaptea, Doamne, gândul nostru să tindă spre Tine.

Învredniceşte-ne să vedem în noi înşine viaţa învierii, ca nimic să nu împiedice gândul nostru să se desfete de Tine.

În stăruinţa noastră la Tine, întipăreşte, Doamne, în noi taina zilei care nu mai atârnă de mişcările alergării pe cer a luminătorilor.

În Sfintele Tale Taine [Euharistie] Te îmbrăţişăm şi Te primim în trupul nostru în fiece zi; învredniceşte-ne să simţim în noi înşine nădejdea hărăzită nouă la înviere.

Fii, Doamne, o aripă pentru gândul nostru şi ea să zboare în adierea subţire, ca prin aceste aripi să ajungem la adevăratul nostru sălaş.

Ai ascuns comoara Ta în trupul nostru prin harul ce locuieşte în masa înaltă a Tainelor Tale; dă-ne să vedem şi învierea/ înnoirea noastră, fiindcă Te-am îngropat, Doamne, în noi înşine.

Prin masa Ta duhovnicească vom putea simţi lucrând, Doamne, învierea / înnoirea viitoare. Prin frumuseţea Ta duhovnicească care e înăuntrul fiinţei noastre muritoare şi mişcă în ea semnele nemuririi vom vedea frumuseţea noastră.

Răstignirea Ta, Mântuitorule, e hotarul lumii trupeşti; dă-ne să ne răstignim gândul în taina lumii Tale duhovniceşti.

Învierea Ta, Iisuse, spune măreţia omului nostru duhovnicesc; vederea tainelor Tale să fie pentru noi o oglindă în care să putem cunoaşte învierea.

Economia [mântuirea] Ta, Mântuitorul nostru, spune taina lumii duhovniceşti; dă-ne, Doamne, să umblăm în ea potrivit omului nostru duhovnicesc.

Trupul nostru nenorocit ne trage să înotăm în lumea întunericului; învredniceşte-mă, Doamne, de stăruinţa în Tine care ne îngăduie să străbatem desimea întunericului.

Să nu se depărteze, Doamne, gândul nostru de la meditarea duhovnicească la Tine, şi nu lăsa să se răcească în mădularele noastre înflăcărarea desfătării Tale.
Moartea care e în trupul nostru îşi varsă duhoarea ei asupra noastră; săltarea iubirii Tale duhovniceşti să desfăteze mirosul ei de la inima noastră.
Lucrurile urâte care sunt în mădularele noastre ne ţin ca într-o închisoare; duhoarea lor să iasă din trupul nostru prin îmbătarea noastră de darul Tău.

Trupul e pentru noi ca un ocean care scufundă în fiece clipă corăbioara noastră; apropie, Doamne, corabia noastră de portul Tău dumnezeiesc.

Când suntem singuri, departe de oameni şi de legătura cu ei, fii pentru noi, Doamne, câştigul nostru şi atunci ne vom veseli întru Tine întristarea noastră.

Încrezându-ne în harul Tău am ieşit să locuim în singurătate; fă, Doamne, să vedem în chip arătat puterea pe care o are aducerea aminte de Tine.

Întoarce pacea Ta în inimile noastre şi liniştea Ta în mişcările noastre, ca noaptea care întrece orice întuneric să fie pentru noi ca ziua.

În ceasul în care suntem lăsaţi pustii pentru că noaptea ne învăluie în întunericul ei şi ne desparte de toţi oamenii, să crească, Doamne, mângâierea noastră întru Tine.

În locul acesta cu desăvârşire gol, în care nu e glas care să mângâie, voi spune: "Doamne, ţine gândul nostru înăuntrul meterezului harului Tău; trezeşte-ne, Doamne, din amorţeala noastră prin cunoaşterea care nu greşeşte, pentru ca gândul nostru să nu se cufunde în somnul poftelor".

Învredniceşte-ne, Doamne, prin harul Tău să stăruim împreună cu fecioarele înţelepte care s-au pregătit prin faptele lor [Mt 25, 1 sq]. Veghetoare să fie şi purtarea noastră, ca să nu locuim în întuneric.

Când gândurile noastre sunt întunecate, fă să vedem pururea în rugăciunile noastre răsfrângerea harului Tău.

Noaptea gândului nostru, Doamne, să se însoţească cu ziua cunoaşterii Tale. Şi în soarele Tău, obârşia luminilor, să se înnoiască vieţuirea înfrânării noastre.

Fă-ne ca prin rugăciunile noastre să veghem nopţile împreună cu cei drepţi, cu candelele aprinse înaintea soarelui descoperirii Tale.

În ceasul nopţii se îmbătau drepţii în iubirea lui Dumnezeu; în ceasul nopţii dă mângâiere şi micimii noastre.

Fă ca gândul nostru să se ostenească în aducerea aminte de zorile Tale sfinte, iar sufletele noastre să strălucească de înflăcărarea iubirii pentru Tine.
În acest ceas se osteneau în rugăciuni sfinţii; învredniceşte-ne, Doamne, să ne împărtăşim de mângâierea privegherilor lor.

Dă-ne să simţim în noi înşine şi să primim în viaţa noastră parfumul mângâierii de care s-au bucurat aceia în călătoria gândurilor lor.

O, Hristoase, care veghezi în rugăciune pentru noi înaintea Tatălui Tău [cf. Rm 8, 34; 1 In 2,1], dă-ne să simţim la rugăciunea noastră arvuna iertării fără-delegilor noastre.

O, Hristoase, care pentru noi Te-ai sculat la rugăciune în timpul nopţii [cf. Mt 26, 39], învredniceşte-ne să gustăm în gândul nostru patima Ta pentru mântuirea noastră.

O, Hristoase, care reverşi peste sfinţi darul Tău în vremea rugăciunii, uşurează, Doamne, înţelegerea noastră făcându-ne să gustăm harul Tău.

Dumnezeule, ale Căruia sunt zilele şi nopţile [Ps 73, 16], veseleşte-ne, Doamne, cu nădejdea Ta în ceasul nopţii întunecate.

Când stăruim în rugăciunea către tine, ne apropiem de Tine căzând cu faţa la pământ înaintea Ta; veseleşte adierea gândului nostru, ca prin rugăciunea noastră să se unească cu Tine.

Luminează mişcările înţelegerii noastre ca să scurtăm în minunare, şi gândul nostru să se îndrepte spre Tine în toată vremea rugăciunii noastre.

Când vine dimineaţa venirii Tale, fie ca gândul nostru să primească zorii Tăi, şi puterea lui raţională să facă în chip anticipat experienţa vieţuirii netrupeşti.

Dă-ne, Doamne, să zorim spre cetatea noastră sfântă, şi prin descoperirea Ta o vom lua înainte, văzând-o ca Moise din vârful muntelui [Dt 34, 1].

Chiar dacă trupul nostru ne chinuie şi ne trage în jos cu mizeriile lui, harul Tău, Doamne, să biruie în noi legea care e în trupul nostru.

Cu gândul, Doamne, iubesc legea Ta duhovnicească [cf. Rm 7, 14], dar legea care e în mădularele mele mă ţine întemniţat departe de convorbirea cu ea [Rm 7, 14].

E şi ca şi cum sufletul ar fi ţinut într-o închisoare, îndeletnicindu-se cu lucruri urâte, sau ar fi tras în chip silit departe de convorbirea duhovnicească, deşi nu vrea să fie făcut sălaş patimilor trupului; şi plânge suspinând, iar starea sa nenorocită nu poate fi spusă. Ca şi văduva care, fiind înşelată, cere în durerea ei ajutor de la Dumnezeu şi care în cererea ei e lăudată în Evanghelia care vorbeşte despre ea. „Fă-mi dreptate" - spune în rugăciune - "faţă de" trupul meu, care e "potrivnicul meu" [cf. Lc 18, 3]. Şi dulcele judecător îi dă răsplata străpungerii inimii ei.

Fiindcă suntem pururea cufundaţi în ocean din pricina mişcărilor trupului, spală, Doamne, gândul nostru de întinăciunile noastre urâte.

Spre Tine strigăm din mijlocul valurilor, înţeleptul nostru Cârmaci; fă să sufle pentru noi o adiere luminoasă şi, dacă ne scufundăm, scapă-ne [cf. Mt 14, 24].

La miezul nopţii, Doamne, m-am sculat să Te laud pe Tine cu mare râvnă şi să-Ţi aduc jertfa laudei, dreptule Judecător [Ps 118, 62; Ir 11, 20], care nu-Ţi întorci privirea de la noi cei prădaţi şi de la noi cei umiliţi în toată vremea.

Ştii cât de mult doreşte gândul meu tot ce e mai bun. Chiar dacă de mii şi mii de ori pe zi slăbiciunile noastre sunt mai puternice şi ne scufundă sub lucrurile lor urâte, nu ne vom depărta de convorbirea împreună cu Tine.

Mântuitorule venit să speli necurăţia lumii păcătoase, dă-ne în toată vremea străpungerea inimii, ca să spălăm necurăţia gândurilor noastre.

Sfinţeşte, Doamne, inimile noastre şi umple-le cu Duhul măreţiei Tale. Şi prin sfânta aducere aminte de Tine ele vor primi Duhul bucuriei.

Zideşte în noi, Doamne, o inimă nouă şi înnoieşte în noi un duh nou [Iz 11, 19], ca întru înnoirea gândului nostru să ne îmbrăcăm în haina împărăţiei [cf. Mt 22, 1 sq].

Prin tainele Duhului Tău suntem înnoiţi şi prin harul Tău suntem sfinţiţi, întorcându-ne în toată vremea privirea noastră de la toate prin convorbirea împreună

cu Tine; simţim pururea sfânta noastră nădejde în rugăciunea noastră ori de câte ori suntem duşi departe de lumea trupească.

Lumea muritoare e prea slabă ca să cuprindă tot darul Tău; revarsă din belşugul Tău plinătate peste slăbiciunea ei.

Însetaţi suntem, Doamne, noi cei în necazuri de această nădejde; veseleşte-ne, Doamne, ca să vedem în noi înşine bunăvoirea Ta.

În lumea aceasta, în care suntem departe de oameni şi de legătura cu ea, Tu să fii pentru noi călăuză, Mântuitorule, şi prieten apropiat în toată vremea.
În vremea aceasta, în care suntem lipsiţi de lume şi de legătura cu ea, Tu să fii pentru noi, Doamne, mângâietor şi nu ne depărta de iubirea Ta.

Inima noastră e plină de necazuri şi suntem pururea întristaţi; învredniceşte-ne, Doamne, de mângâierea Ta care e mai tare decât mâhnirea.

Suntem plini de plâns pururea amar pentru noi; veseleşte, Doamne, întristarea noastră şi dă răcorire inimii noastre aprinse.

Nelinişti şi suferinţe ne învăluie zi şi noapte; răcoreşte, Doamne, în ascuns, flacăra inimilor noastre.

În nici un loc nu e pentru noi nădejde în stare să mângâie durerea noastră; apropie degetul Tău, care răcoreşte toate, de plânsul care e în inima noastră.

Zi şi noapte ducem lupte nesfârşite care fac să slăbească nădejdea noastră în Tine. Tu să fii în luptă căpetenia oştirii noastre.

Plânsul şi lacrimile care sunt în ascuns se revarsă în gândul nostru, ca nu cumva să fim lipsiţi de nădejdea Ta; îmbărbătează-ne, Doamne, cu glasul Tău ascuns care vine din tăcere şi care ne învaţă prin Duhul scopul ascuns al luptei noastre.

Gândul nostru să nu fie lipsit de mângâierea Ta, Mântuitorule, ca să nu fie înghiţit în oceanul valurilor deznădejdii.

Arată-ne, aşadar, Doamne, adevărata noastră nădejde de departe, ca văzând-o să ne întărim şi să putem dispreţui toate nenorocirile noastre.

Nu ştim să ne luptăm. De ce s-a pus în mişcare timpul luptelor? Înţelepţeşte Tu Însuţi copilăria noastră în cele duhovniceşti. Legătura cu Tine să ne înţelepţească şi de la Duhul Tău să primim ajutorul care ne povăţuieşte pe calea care ne urcă la ceruri.

Unge, Doamne, inima noastră cu Duhul Tău, ca să fim preoţi în ascuns şi să slujim Ţie cu mişcările noastre în sfânta sfintelor a cunoaşterii Tale.

Să se întărească sila harului Tău peste intelectul nostru prin mişcările meditării noastre, iar prin darul Tău să fim conduşi la sălaşul făpturilor netrupeşti, spre casa de odihnă a sfinţilor, iar în credinţă să ne facem părtaşi ai locului înalt al celor ce sălăşluiesc acolo prin ajutorul puterii harului Tău.

Înţelepţeşte-ne cu descoperirea Ta pe calea ce duce spre cetatea noastră; întăreşte călătoria noastră până la ea cu osteneala luptelor.
O, Iisuse, a Cărui măreţie a coborât spre a înălţa înjosirea celor ce se înălţaseră, sporeşte în noi darul Tău ca să stăruim în iubirea Ta.

Dă-ne o gândire sfântă, ca prin faptele noastre să dobândim asemănarea cu Tine şi să se înscrie în noi adevărata întipărire a smereniei Tale.

Dă-ne să simţim în ascuns gustul iubirii Tale dulci, şi gândul nostru să zboare la Tine.

Prin gustarea iubirii Tale rourează sufletul nostru uscat, ca să dea roadele laudei şi să ajungă templu sfânt spre sălăşluirea lucrurilor Tale slăvite.

Uneşte, Doamne, mădularele noastre cu Tine, Capul întregului trup [cf. Col 1, 18], ca nimeni dintre noi să nu fie lipsit de împărtăşirea desfătării Tale.

Adevăratule Fiu al seminţiei noastre, care vei vedea şi vei primi Împărăţia, nu Te lepăda de fiii seminţiei Tale când Te vei înălţa pe nori [Mc 13, 26]. Suntem însetaţi de arătarea Ta şi de descoperirea măreţiei Tale; fă-ne să ne încredinţăm încă de pe acum în arvună de împărtăşirea noastră de ea.

***

Chiar dacă suntem sărmani şi seminţia noastră e ţărână, Tu ne faci mari după măsura marii noastre vrednicii, făcându-ne familiari cu Dumnezeu. Ce milă nemăsurată! Ce ocean al bunăvoinţei! Ce har nemărginit! Ce iubire mai mare decât orice cuvânt! Puterea noastră de a vedea e prea mică faţă de iubirea Ta, fiindcă noi îi îmbrăţişăm bogăţia cu cunoaşterea noastră!

Cât de adânc, Ziditorule, e harul Tău pentru făpturi! Şi el e de bun folos nu puţinora! Un Fiu de o seminţie cu noi, dar care era Fiul Împăratului, S-a dus să gătească o Împărăţie pentru toată firea noastră.

Chiar dacă a fost dispreţuită şi luată în râs de mii de ori, niciodată, Doamne, nu voi tăgădui măreţia nădejdii noastre pe care ne-o hărăzeşti. Nebunia mea e mai mare decât cuvântul şi oceanul nu e de ajuns să o spele!

Am spus-o şi o spun iarăşi: iubirea Ta e mai mare decât datoriile mele. Puţin lucru sunt valurile mării faţă de numărul păcatelor mele, dar dacă le cântărim, pier ca nimic în faţa iubirii Tale.

Tu nimiceşti toate cele rele; până şi munţii tremură pentru necucerniciile mele, dar pentru iubirea Ta nu mă tem să mă numesc pe mine însumi "drept".

A Ta este lauda din partea noastră a tuturor, rămăşiţă a seminţiei noastre tică-loase; oare neamul nostru nu trebuie să se închine iubirii în toată vremea?

Negrăite sunt binefacerile pe care le faci mereu pentru noi cu mâinile Tale; ne închinăm locului unde stau picioarele Tale [Ps 109, 1] plângând şi cu suferinţă bucuroasă.

Gura noastră e prea slabă ca să Te laude; să ne răsplătească bunăvoirea Ta care s-a ridicat peste mortalitatea noastră, a luat asupra Sa şi-a îmbrăţişat toată duhoarea noastră.

Pentru iubirea Ta care s-a însoţit cu firea noastră şi nu s-a ruşinat ca noi să ne numim mădularele ei şi a îmbrăţişat în trupul Său noroiul nostru, slavă Lui de la toate creaturile!

Toate acestea, iubiţilor, oferă din belşug gândirii meditări duhovniceşti putând sluji convorbirii duhului cu Domnul nostru. Să facem puţin loc în noi înşine acestor lucruri, şi aşa odihna care vine de la sălăşuirea noastră în liniştire ne va mângâia, iar gândirea noastră va ajunge la o legătură stăruitoare cu Domnul nostru. Căci ştiţi cu toţii că legătura stăruitoare cu lumea e potrivnică legăturii / convorbirii stăruitoare cu Dumnezeu. Să facă, aşadar, înţelepciunea voastră acest discernământ şi să cinstească partea cea bună [cf. Lc 10, 42].

Dacă sunt unul sau doi care stăruie în această taină a convorbirii duhovniceşti cu gândul de a căuta pe Dumnezeu împreună într-un loc anume lucrând o dată pe săptămână în liniştire această convorbire dumnezeiască, atunci folosul lor e încă şi mai mare chiar şi faţă de folosul care vine din singurătatea lor. Aceasta fiindcă atunci când ei sunt luminaţi se ajută unii pe alţii prin lumina pe care o primesc unul de la altul chiar şi fără mijlocitor. Aceasta e liniştirea desăvârşită, dar ea este cu putinţă însă numai dacă nu sunt între ei lucruri străine de scopul lor, precum şi numai dacă se păzesc pe ei înşişi de cuvinte de prisos.

O, Hristoase, care eşti singur puternic, fericit este cel al cărui ajutor eşti Tu şi în a cărui inimă sunt trepte spre Tine. Întoarce, Doamne, faţa noastră de la lume prin dorirea Ta, ca să o vedem aşa cum este, neluând umbrele drept adevăr. Stârneşte, Doamne, o râvnă aprinsă în inima noastră înainte să vină moartea, ca în vremea mutării noastre de aici să putem cunoaşte la ce anume a slujit intrarea noastră în ea şi ieşirea noastră din ea. Ca împlinind lucrul la care am fost chemaţi, potrivit scopului cu care ne-ai aşezat mai întâi în această viaţă, să nădăjduim că vom primi cu o minte plină de încredinţare lucrurile mari pregătite potrivit făgăduinţelor Scripturii de iubirea Ta la cea de-a doua creaţie a lumii, şi a căror aducere aminte o păstrăm în taină cu credinţă.

Hristoase, ale Cărui desfătări şi nădejdi sunt mai presus decât gândul omenesc, seamănă nădejdea Ta în gândurile mele, ca simţindu-Te gândirea mea să înceteze a mai privi la cele pământeşti. Căci aşa cum nu poate înceta să fie împrăştiată de acestea decât dacă e împrăştiată de Tine, tot aşa nu poate vedea pe cineva rău dacă nu e cu totul străină de cunoaşterea nădejdii Tale şi nu-şi are privirea ţintuită de pământ ca un şobolan. Învredniceşte-mă, Doamne, să mor faţă de toate, ca prin această moarte să mă învredniceşti să simt taina vieţii celei noi! Doamne, cei ce vieţuiesc pentru lumea aceasta nu s-au învrednicit niciodată să simtă această cunoaştere, ci numai cei care au murit în timpul vieţii lor de dragul nădejdii adevărate care le e gătită, şi care-şi aduceau în fiece clipă lui Dumnezeu rugăciunea şi lacrimile lor rugându-l cu iubire fierbinte ca nimeni să nu fie lăsat în afara acestei desfătări.

Dumnezeule, fă-mă vrednic să simt nădejdea hărăzită drepţilor la a Ta Venire, când vei veni iarăşi în trupul nostru să faci cunoscută lumilor slava Ta

Dumnezeule, care ai adus iubire Ta lumii, deşi ea nu Te-a cunoscut, şi care prin adumbriri şi descoperiri Te-ai descoperit în parte drepţilor din toate generaţiile, învie mişcările moarte în mine ca să te pot simţi şi să mă grăbesc să vin la Tine

fără să mă opresc, până ce moartea va pune capăt alergării mele la limanul tăcerii.

Hristoase, limanul milei, care Te-ai descoperit într-o generaţie păcătoasă, pe care drepţii Te aşteptau în generaţiile lor, şi care Te-ai descoperit la vremea Ta spre bucuria întregii creaţii, dă-mi alţi ochi, alte urechi şi altă inimă, ca în locul lumii să aud, să văd şi să simt tot ceea ce ai ţinut deoparte pentru clipa în care-Ţi vei descoperi slava neamului creştinilor printr-o vedere, un auz şi o simţire care vor fi în afara celor obişnuite.

Doamne, stârneşte în mine gustul simţirii Tale, ca să mă învrednicesc să trec din această lume spre Tine, pentru că prin ceea ce văd din ea această lume mă ţine prizonier departe de Tine. Căci câtă vreme ochii mei văd lucruri la fel de supuse stricăciunii ca şi privirea care le vede, şi gândirea mea are o înţelegere trupească a unor lucruri trupeşti, nu pot fi cu totul liber de mişcările slabe şi supuse stricăciunii care ies din ele.

Fă-mă vrednic, Doamne, să dobândesc vederea care nu va mai fi supusă stricăciunii, ca dobândind-o şi uitând lumea şi pe mine însumi, formele trupeşti să se şteargă din faţa ochilor mei.

Hristoase, desfătarea neamului nostru [omenesc], mângâierea sărăciei noastre, sprijinul firii noastre căzute jos şi care se clatină, nădejdea celor fără nădejde, a Cărui cinstit Nume s-a făcut cunoscut între neamuri, fie-Ţi milă şi mă ridică din căderea mea, dă înviere morţii mele, trezeşte în mine simţirea vieţii, scoate sufletul meu din temniţa neştiinţei ca să se mărturisească Numelui Tău [Ps 141, 7], suflă în mădularele mele ceva din aerul vieţii celei noi, cercetează fiinţa mea stricată în mormânt, scoate-mă din locul întunericului, fă ca aurora descoperirii Tale să mă cerceteze în mijlocul iadului [şeolului] neştiinţei unde firea mea cuvântătoare a tăcut; stârneşte, Doamne, încă o dată puterea ei de viaţă naturală, căci "iadul [şeolul] nu Te va mărturisi şi cei ce se pogoară în mormânt nu vor lăuda Numele Tău" [Ps 6, 5]. N-am gură să spun mai multe. Fie ca vii să Te laude pe Tine [Ps 113, 25-26] cum o fac eu acum.

Simţurile mi-au asurzit, mişcările au tăcut, gândurile au secat, toată lucrarea firii din mine e lipsită de viaţa adevărată. Pomenirea Ta nu e în mine, în iadul în care sunt nimeni nu se mărturiseşte Ţie, iar în sufletul meu pierdut nu mai răsună vuietul vesel al laudelor Tale. Toate mădularele mele moarte aşteaptă durerile de naştere ale învierii. Nimeni nu vine la mine în părăsirea iadului.

Dumnezeul meu, fă-mă să aud glasul Tău care învie în chip tainic toate; fă cu mine în chip tainic ce ai făcut ca prefigurare cu prietenul Tău Lazăr. Ştiu bine, Doamne, că deşi n-am fost văzut nicicând drept un prieten al Tău devotat, totuşi

fac parte din turma Ta, iar duşmanul m-a înşfăcat şi umilit pe pământ. Dumnezeule, fă-mă vrednic să mă împărtăşesc de lucrurile măreţe pe care le-ai gătit pentru prietenii Tăi în lumea cea nouă, şi să simt şi să cunosc iubirea Ta, unirea nedespărţită şi legătura nedesfăcută a desfătării care vine din privirea mea asupra Ta.

Doamne, nu opri harul Tău de la mine, ca să nu fiu lipsit de cunoaşterea Ta plină de nădejde. Doamne, izbăveşte-mă de întunecimea sufletului meu.

Milostive Hristoase, bucură-mă cu nădejdea Ta. Seamănă nădejdea Ta în gândurile Mele şi fă-mă vrednic de milostivirea Ta, când va străluci pe cer arătarea Ta. Doamne, să nu fiu chemat la judecată pentru greşelile mele când vei veni întru slava Ta!

Prin harul Tău, Doamne, m-ai adus la existenţă şi tot prin harul Tău vei face trupul meu vrednic de înviere. Când mă vei ridica din ţărână, fie să nu fie pentru judecată, nici pentru ruşinea feţei mele. Să nu fiu trezit, Doamne [din somnul morţii], ca să fiu supus judecăţii şi să fiu despărţit de Tine, ci scoală-mă din ţărână spre desfătare şi spre slava pentru care Voia Ta a avut în gând de la bun început să creeze fiinţele raţionale de când le-ai plăsmuit.

Doamne, nu m-ai creat pentru gheenă, nici ca să ajung vas al pierzaniei - pierzanie e să fie cineva lipsit de vederea Ta care dă bucurie tuturor.

Învredniceşte-mă, Doamne, să înţeleg motivul nădejdii pentru care m-ai plăsmuit cu voia Ta de la bun început, ca să văd slava Ta veşnică. Căci mai înainte ca să existăm ai vrut în iubirea Ta ca făptura creată să existe ca să Te simtă pe Tine!

Doamne, care cu puterea dreptei Tale m-ai făcut să ies din lumea aceasta în chip simţit, învredniceşte-mă să ies din ea şi cu mintea prin dezbrăcarea de mişcările lumii trupeşti, ca să-Ţi urmez în întregime şi afară de Tine să nu mai văd nimic altceva decât umblarea în ascunsul slăvitelor Tale taine. Curăţă, Doamne, inima mea de orice cugetare la cel pământeşti şi ţine-mi mişcările [sufletului] îndreptate cu tărie spre nădejdea viitoare.

Hristoase, care în iubirea Ta ai murit pentru noi, fă-mă să mor păcatului şi dezbracă-mă de omul cel vechi, ca să stau înaintea Ta în toată vremea cu o gândire înnoită, ca şi cum aş fi în lumea cea nouă. Dumnezeule pe care nu Te încap cerurile şi cerurile cerurilor, care Ţi-ai ales dintre noi un templu cuvântător [umanitatea lui Hristos] ca să locuieşti în el, învredniceşte-mă să mă fac locaş al iubirii Tale. Simţindu-Te pe Tine, sfinţii s-au uitat pe ei înşişi şi au ajuns nebuni după Tine; în beţia lor s-au amestecat în fiecare clipă cu

Tine şi din dragoste pentru tine nu s-au mai întors înapoi. Căci pe cei care au băut din acest izvor pentru că însetau de iubirea Ta, i-ai îmbătat cu minunarea în faţa tainelor Tale.

Tu, Taină ascunsă, care Te-ai arătat în trupul [cf. 1 Tim 3, 16] nostru îmbătrânitor, arată în mine taina înnoirii sfinţilor care primesc încă de pe acum ca arvună începutul bunătăţilor viitoare; Tu, care prin dezbrăcarea trupului Tău ai dezbrăcat începătoriile şi puterile [Col 2, 15] şi ai îmbrăcat firea noastră cu veştmântul nestricăciunii [1 Co 15, 53-54], dezbracă-mă, Doamne, de omul cel stricăcios prin taina înnoirii şi stărneşte în mădularele mele ascunse mişcările omului nou [Col 3, 5] în care m-ai îmbrăcat tainic la Botez şi care-mi va fi dat efectiv în lumea viitoare spre desfătarea tuturor celor ce iubesc bunătatea Ta şi au suferit aici chinuri pentru Tine.

***

Doamne, în timpul acestei slujbe dă-mi mişcări luminoase, ca să privesc la Tine în versetele ce ies din gura mea!

Milostive Dumnezeule, trimite-mi din înăţimea sfinţeniei Tale darul întoarcerii [căinţei], ca să mă apropii de măreţia Ta. Dumnezeule, deschide-mi inima ca să mă apropii de măreţia Ta. Dumnezeule, deschide-mi inima ca să simt ce imi e de ajutor cu o simţire ageră în faţa căreia nu poate sta nici un gând de nepăsare, o simţire în stare să tulbure calmul [aparent] al patimilor.

Slavă Ţie care eşti ascuns de toţi şi nepătruns în judecăţile Tale, care în ştiinţa Ta premergi toate înainte de a fi ele! Deşi iubirea Ta e mai adâncă decât marea, Tu ai întins în faţa dulceţii ei vălul asprimii spre stăvilirea înclinărilor noastre. Căci dacă ai fi vrut să ne dai de la început desăvârşirea cunoaşterii, nu ne-ai fi pus în această lume. Acum însă arăţi neputinţei slujitorilor Tăi cele ce nu ţin de Firea Ta ascunzând cele ale Firii Tale, a căror cunoaştere exactă n-ai dat-o nici măcar înaltelor fiinţe cereşti înainte de a veni vremea dezvăluirii ascunzimii lor la sorocul hotărât de gândul Tău cel nepătruns. Creaţia nevăzută suspină pentru noi aşteptând descoperirea nădejdii [cf. Rm 8, 19] pe care au cunoscut-o în Economia săvârşită în Hristos, când ele vor scăpa de constrângerea pornirilor lor, iar noi de chinurile condiţiei noastre muritoare.

***

Iisuse, Lauda noastră, toate gurile Te slăvesc; Ţie îţi sunt aduşi jertfă întâi-născuţii ascunşi ai gândurile noastre; pe Tine Te slăvesc frumos carnea şi oasele casei lui Adam; Ţie îţi înălţăm laudă în înfocarea iubirii şi plini de bucurie, pentru că de la Tine am aflat voia ascunsă în Tatăl Tău din veac. De la Tine primim cele bune atunci când aşteptăm cele rele. În Tine s-a pogărât pentru noi cunoaşterea, pe când umblam în ţinutul fiarelor sălbatice. Tu ai fost luat ca pârgă

din tot neamul nostru şi Tu Te-ai apropiat de Dumnezeire ca să aduci cererile noastre Celui ce n-are nevoie de ele, căci prin Tine urcă spre Ea rugăciunile noastre şi Tu amesteci în rugăciunile noastre rugăciunile Tale pentru noi. Tu eşti dreptatea tuturor, fiindcă din iubire ai fost luat dintre toţi şi pentru toţi şi ai putut împăca pe Dumnezeu pentru păcatele tuturor. N-ai fost adus de noi lui Dumnezeu ca pârga luată din turmă, căci firea noastră n-avea pe atunci nici măcar acest discernământ. Ci Dulcele [Dumnezeu] S-a împăcat de la Sine Însuşi şi a fost voia Lui să Te ia dintre noi pe când nu eram încă împăcaţi cu Tine şi un asemenea lucru nici nu ne trecuse prin minte, pentru ca dreptul să nu se laude spunând că acestea s-au întâmplat din pricina lui. "Căci nu era nici un drept, nici măcar unul", cum spune apostolul întărind cuvântul proorocului [Rm 3, 10; Ps 13, 3]. Răutatea noastră n-a fost prea grea pentru Tine, căci n-ai cunoscut-o doar recent, fiindcă înainte de alcătuirea firii noastre ştiai patimile ei. Atunci când păcatul şi-a pus pecetea peste toată firea noastră, atunci când Cel ce este Binele prin fire S-a împăcat cu noi.

Cine Te va slăvi după vrednicie, Dumnezeule, Părinte a toate, Dătătorule al celor bune fără ca ele să-Ţi fie cerute? Să nu piară, Doamne, din inima noastră nădejdea Ta, pentru ca aducerea aminte de Tine să fie întipărită necontenit în gândirea noastră. Cel pe care L-ai înălţat la Tine dintre toţi spre nădejdea lumii întregi, să-Ţi aducă în numele nostru plinătatea acestei mulţumiri. Nimeni din cei îmbrăcaţi pe pământ în trupul şi sângele Lui să nu rămână în urmă şi departe de El, ci pe toţi atrage-i spre partea [umanitatea lui Hristos] care este în cer, şi toată lumea să Te slăvească aici văzându-L pe Cel care a fost Întâiul în acea nouă slavă de nerostit pentru orice limbă trupească. Amin.

***

Plecându-mă până la pământ, îţi aduc cu toate oasele mele [Ps 34, 10] şi din toată inima mea închinarea care Ţie se cuvine, slăvite Dumnzeule care locuieşti între-o tăcere negrăită. Tu ai zidit pe pământ spre înnoirea mea [umanitatea lui Hristos] un cort al iubirii, un loc de odihnă al bunăvoirii Tale, un templu de carne plăsmuit cu cel mai sfânt untdelemn al sfinţirii [Ps 88, 21], pe care l-ai umplut apoi cu sfinţenia Ta, ca prin el să-Ţi fie adusă închinarea. În el ai arătat închinarea Persoanelor veşnice ale Treimii Tale şi ai descoperit lumilor pe care le-ai creat prin harul Tău taina care nu poate fi rostită, puterea care nu poate fi simţită de nici una din făpturile a căror existenţă are un început. Lovite de uimire, firile îngereşti stau în tăcere în faţa norului întunecos [Is 20, 21] al acestei taine veşnice şi a revărsării de slavă din inima acestei uimiri, căci în acest loc al tăcerii ea primeşte închinare de la toate inteligenţele care s-au sfinţit şi s-au făcut vrednice de Tine.

Mă închin, Doamne, aşternutului picioarelor Tale [Ps 90, 5; 132, 7] şi dreptei Tale sfinte care m-a plămădit şi m-a făcut om în stare să Te simt. Dar am

păcătuit şi am făcut rău atăt în mine însumi, cât şi înaintea Ta, căci am lăsat sfânta îndeletnicire a legăturii cu Tine şi mi-am închinat zilele îndeletnicirii cu poftele. Te rog, Doamne, nu pune înaintea Ta păcatele tinereţilor mele [Ps 24, 7], neştiinţa bătrâneţii mele şi slăbiciunea firii mele, care s-au întărit asupra mea şi m-au cufundat în gânduri la lucruri care mă înspăimântă. Întoarce inima mea spre Tine, departe de împrăştierile învolburate ale poftelor, şi fă să locuiască în mine lumina ascunsă. Bunătăţile Tale faţă de mine premerg mereu orice voinţă de a face binele şi orice grabnică pornire a inimii mele spre o viaţă dreaptă. Nu ţi-ai oprit niciodată purtarea de grijă ca să pui la încercare libertatea mea, ci asemenea grijii unui părinte faţă de fiul său mai tânăr, aşa a alergat purtarea Ta de grijă după mine şi harul Tău părintesc a cercetat slăbiciunea mea şi n-ai vrut să-mi pui la încercare voinţa; căci ştiai dintotdeauna că mai puţin chiar decât un copil nu ştiu încotro s-o apuc [1 In 2, 11].

Te rog fierbinte, Dumnzeule, trimite-mi ajutor din cerul cel mai înalt şi depărtează de la inima mea orice lucru rău şi orice poftă trupească. Nu mă lepăda, Doamne, de la ocrotirea Ta, ca nu cumva vrăjmaşul să mă găsească şi să mă calce în picioare cum vrea şi să mă facă să pier cu totul. Căci Tu dai căinţă şi inimă mâhnită păcătosului care se căieşte, şi Tu eşti Cel care prin mângăierea plânsului şi darul lacrimilor uşurezi inima lui de povara păcatului care apasă asupra lui.

La uşa milostivirii Tale bat, Doamne; trimite-mi ajutorul Tău pornirilor mele împrăştiate, otrăvite de mulţimea patimilor şi puterea întunericului. Stârneşte în mine străpungerea şi căinţa la vederea rănilor din mine, măcar că ele nu vor fi pe măsura păcatelor mele, căci dacă le-aş cunoaşte în toată întinderea lor, sufletul meu ar fi mistuit de amară durere pentru ele. ***Vino în ajutorul slabelor mele mişcări spre adevărata căinţă. Fie ca prin zdrobirea ei, care e un dar al Tău, să găsesc uşurare de năprasna păcatelor, căci fără puterea harului Tău nu sunt în stare să intru în mine însumi ca să-mi cunosc întinăciunile mele şi văzându-le să opresc multele mele împrăştieri.***

Nume al lui Iisus, cheia tuturor darurilor, deschide-mi marea uşă [1 Co 16, 9] a vistieriei Tale ca să intru în ea şi să Te laud cu o laudă din inimă pentru îndurerile pe care le-ai făcut cu mine în zilele din urmă; căci ai venit şi m-ai înnoit cu cunoaşterea lumii celei noi.

Laud, Doamne, Firea Ta sfântă, pentru că ai făcut din firea mea locaşul sfânt al ascunzimii Tale şi cortul tainelor Tale, locul sălăşluirii Tale şi templul Dumnezeirii Tale, pentru [Hristos] Cel ce ţine sceptrul împărăţiei Tale şi conduce toate cele pe care le-ai adus la existenţă, [pentru că din firea mea ai făcut] slăvitul cort al veşniciei Tale, înnoirea învăpăiatelor cete care slujesc Ţie, uşa [In 10, 9]

sălaşului unde poţi fi văzut, piscul puterii şi înţelepciunii Tale uriaşe: Iisus Hristos, Unul-Născut din sânul Tău [In 1, 18], rămăşiţă [Is 1, 9; Rm 9, 21] adunată din creaţia Ta văzută, cât şi gândită cu mintea.

O, Taină mai presus de cuvânt şi de tăcere, care, unindu-Se de bunăvoie cu trupul, Te-ai făcut om pentru înnoirea noastră, descoperă-mi calea prin care să mă înalţ până la tainele Tale pe calea senină a liniştirii, la adăpost de amăgirile acestei lumi. Adună gândirea mea înăuntrul meu în tăcerea rugăciunii, ca gândurile mele împrăştiate să se liniştească în mine prin luminoasa convorbire a rugăciunii şi printr-o minunare plină de taine.

Mă închin, Doamne, tronului măreţiei Tale eu, care sunt pulbere şi cenuşă [Fc 18, 27] şi drojdia omenirii; Ţie Căruia zeci de mii de mii de îngeri şi oştirile nenumărate ale serafimilor Îţi aduc cu laudele lor de foc şi sfintele lor mişcări o închinare spirituală ascunsă în ascunzimea firii lor; Ţie, Fire Sfântă ascunsă de simţirea şi cunoaşterea tuturor făpturilor create. Căci eşti aproape de toţi cu ajutorul Tău ori de câte ori e nevoie şi uşa Ta e deschisă cu timp şi fără timp [2 Tim 4, 2] cererilor tuturor. Nu Te scârbeşti de păcătoşi şi măreţia Ta nu se îngreţoşează de sufletele întinate cu tot felul de păcate, ci pe toate le scoţi din rele nesfârşite.

Aşa şi pe mine, Doamne, deşi sunt cu totul întinat, m-ai învrednicit să cad cu faţa la pământ înaintea Ta şi să îndrăznesc să iau în gura mea Sfântul Tău Nume, măcar că sunt un vas plin de necurăţie şi nevrednic să mă număr printre copiii lui Adam.

Dă-mi, Doamne, să mă sfinţesc prin laudele Tale şi să mă curăţesc prin aducerea aminte de Tine. Înnoieşte-mi viaţa prin schimbarea gândirii şi prin gânduri folositoare pe care harul Tău le stârneşte în mine. Călăuzeşte-mi gândirea când meditează la Tine şi fă-mă să uit purtarea şchioapă prin înnoirea gândirii pe care o stârneşti în mine. Pune în mişcare în mine cereri de folos potrivind dorinţa mea cu dorinţa Ta, "căci tu dai rugăciune celor ce se roagă" [1 Rg 2, 9].

Întipăreşte în mine o singură dorinţă, care să privească neîncetat spre Tine, şi o gândire care să nu slăbească nicicând în nădejdea ei în Tine din pricina morţilor neîncetate suferite pentru Tine.

Dă-mi, Doamne, să mă rog înaintea Ta nu cu cuvinte nesimţitoare rostite din vârful buzelor, ci să stau prăvălit la pământ în smerenia ascunsă a inimii şi căinţa gândirii.

Dumnzeule, care în îndelungă răbdarea Ta faţă de păcatele mele îmi dai viaţă în această lume, nu mă lipsi de viaţa lumii viitoare pe care o aşteaptă cu nădejde cei care aici se roagă Ţie în chinuri.

Hristoase, iubirea Ta i-a despărţit de familii, de rudenii şi de viaţa tihnită a oamenilor pe sfinţii în care tăria patimilor firii s-a domolit în faţa dulceţii iubirii de Tine; dă-mi, Doamne, ca această iubire să mă facă să-mi urăsc viaţa mea şi să mor faţă de tot ce e plăcut în lumea aceasta, ca prin puterea Ta să înceteze furtunile dezlănţuite în rărunchii mei. Iubirea Ta m-a despărţit de lume şi de legăturile cu ea. Zugrăveşte în gândirea mea o singură icoană nevăzută prin care să fie biruite toate stărnirile desfătării venite din aducerile aminte şi icoanele acestei lumi vremelnice.

Îmi plec genunchii, Dumnezeule, înaintea măreţiei Tale şi mă plec până la pământ înaintea Ta; căci fără să fi cerut de la Tine să fiu, m-ai adus la existenţă. Înainte de a mă fi plămădit în sânul maicii mele, ai cunoscut viaţa mea învol-burată şi pornită spre alunecare, dar asta nu Te-a oprit să mă creezi şi să-mi dai toate cele prin care ai cinstit firea noastră, deşi ştiai dinainte răul pe care-l voi face. Ştii bine cererile mele înainte de a le şti eu însumi, precum şi rugăciunile mele înainte de a fi rostite înaintea Ta. Dă-mi, în acest ceas, Dumnezeule, toate cele de care ştii foarte bine că firea mea ticăloasă duce lipsă în primejdiile de acum. Căci ştii bine întristarea sufletului meu şi că tămăduirea lui stă în mâinile Tale.

O, Putere prin care Părinţii de odinioară au biruit puternicile şi înfricoşătoarele atacuri ale potrivnicului [celui răzvrătit]. Deşi într-o fire omenească supusă multor nevoi erau ca şi cum ar fi lipsiţi de nevoi, arătând pe pământ o asemănare a bunurilor viitoare, în timp ce Tu făceai din morminte, din peşteri şi din crăpăturile pământului cortul descoperirilor slavei Tale pe care le-ai făcut lor. Revarsă în inima mea înflăcărarea gândurilor lor, ca prin cunoaşterea smereniei şi un avânt nestăvilit în alergarea spre Tine. Scăpare a celor slabi, Cărare dreaptă pentru toţi cei ţinuţi în rătăciri, Liman pentru toţi cei prinşi în furtuni, doboară trufia potrivnicului asupra mea, surpă puterea vicleniilor lui împotriva mea, smereşte mândria lui înaltă, fă line Căile Tale ascunse înaintea gândurilor mele, şi fii pentru mine mângâiere în vremea necazului meu şi călăuză în locurile cu primejdii.

Soare al dreptăţii [Mal 4, 2], în care drepţii s-au putut vedea pe ei înşişi şi s-au făcut oglindă pentru generaţia lor, deschide în mine poarta cunoaşterii Tale şi dă-mi o inteligenţă în stare să Te vadă şi să plutească pe deasupra stâncilor rătăcirii, până ce voi ajunge la sălaşul senin, unde au ajuns Părinţii din vechime care Ţi-au plăcut cu vieţuirea lor plină de discernământ.

Sfinţeşte-mă prin tainele Tale, luminează-mi gândirea prin cunoaşterea Ta, fă să răsară nădejdea Ta în inima mea, şi învredniceşte-mă să-Ţi cer aceasta în rugăciunea dinăuntrul meu, Dumnezeule şi Tată al meu, Stăpânul vieţii mele. Aprinde făclia Ta înăuntrul meu, revarsă în mine ce-i al Tău, ca să uit ce-i al meu. Pune în mine constrângerea minunării de Tine, ca să fie mai tare decât constrângerea firii. Stârneşte în mine vederea tainelor Tale ca să pot simţi ce a fost sădit în mine la Sfântul Botez. Ai aşezat în mine o Călăuză; fă ca Ea să mă facă să văd slava Ta în toată vremea. M-ai făcut lumină şi sare a lumii [Mt 5, 13-14]; fie să nu mă fac piatră de poticneală pentru tovarăşii mei. Am ieşit din lume; să nu-mi întorc nicicând privirea spre ea şi spre cele de care m-am lepădat când m-am făgăduit Ţie. Pune un dulce frâu pe inima mea, ca simţurile mele să nu mai privească în afara căilor Legii Tale. Îmbracă pornirile mele pe corabia pocăinţei, ca să pot sălta în ea trecând marea acestei lumi până voi ajunge la limanul nădejdii Tale. Prin aducerea aminte de Tine gândirea mea să se întărească în ispitirile mele. Prin strălucirea cunoaşterii Tale luminează calea întunecată dinaintea mea.

Dumnezeule, fă-mă vrednic de înţelegerea tainei iubirii Tale zugrăvită în economia Ta faţă de lumea văzută, în lucrurile creaţiei Tale şi în omorârea Iubitului Tău [Fiu].

Creatorule al nostru, al tuturor, care ştii bine boala şi neputinţa firii mele, depărtează de la mine puterea potrivnicului, abate năvala păcatului din mădularele mele, stinge aprinderea lui din inima mea, tinde sufletului meu abătut mâna Ta tămăduitoare, leagă simţurile mele lăuntrice cu legătura Crucii Tale, sporeşte în mine belşugul iubirii Tale care vine din înţelegerea Celui Răstignit, strânge gândirea mea înăuntru cu tainele ascunse pe care le poartă Crucea, întăreşte în mine aducerea aminte de smerenia Iubitului Tău [Fiu], şi fă să crească în mine minunarea în faţa economiei Tale pentru mine.

Dumnezeule, care încă înainte de a Te fi împăcat cu lumea l-ai dat ei pe Unul-Născut al Tău şi care după această împăcare ai dat Acestuia moştenire tronul Dumnzeirii Tale, nu mă lăsa să mă duc în mormânt fără nădejde şi să şed în întuneric cu lanţurile păcatelor mele ca un mort în veac [Ps 142, 3].

Îţi mulţumim, Dumnezeule, pentru darul pe care l-ai făcut lumii şi a cărui bogăţie n-o poate zugrăvi nici o creatură. Nu mă lipsi de partea mulţumirii pe care Ţi-o datorez pentru că şi eu sunt o parte a lumii. De aceea voi slăvi şi voi lăuda Numele Tău. Tu ai dat lumii toate comorile Tale. Dacă pe Unul-Născutul

Tău, care e în sânul Tău [In 1, 18] şi pe tronul slavei Tale, L-ai dat spre folosul tuturor, ce lucru mai ai pe care să nu-l fi dat creaţiei Tale [cf. Rm 8, 32]? Lumea s-a amestecat cu Dumnezeu: creaţie şi Creator au ajuns una. Slavă Ţie pentru planul Tău de nespus, căci mare într-adevăr e această taină. Slavă Ţie pentru tainele care ne sunt încă ascunse. Învredniceşte-mă, Doamne, să gust această taină mare care e ascunsă şi tăinuită, şi pe care lumea nu s-a învrednicit până acum s-o cunoască, dar din care tu ai arătat poate cea a sfinţilor Tăi, care vieţuiesc în trup mai presus de lume şi sunt mereu mai presus de mişcările trupului.
Revărsarea tainelor lui Hristos inundă gândirea mea ca valurile mării, şi aş vrea să tac şi să nu vorbesc, dar ele ard [în inima mea] ca un foc aprins în oasele mele. Conştiinţa mă ruşinează şi-mi arată păcatele. Taina Ta mă uluieşte, dar mă sileşte să o privesc şi-mi face semn în tăcere: "Frica de păcatele tale să nu-ţi facă zăbavnică apropierea [de Mine], păcătosule, căci meditând la această taină pulberea păcatelor se va scutura de pe gândirea ta".

Tu, care dezlegi firea noastră, dezleagă-mă de legăturile ascunse aruncate în jurul rărunchilor mei şi de piedicile văzute care sunt înaintea simţurilor mele dinafară, ca să pot alerga şi să intru în raiul tainelor tale şi să mănânc din Pomul Vieţii din care nu i s-a îngăduit să mănânce lui Adam [Fc 3, 22].

Mântuitorul meu, păzeşte-mă de amăgirea demonilor. Dumnezeul meu, depărtează de la mine uşurătatea conştiinţei. Nădejdea mea, revarsă în inima mea beţia celor ce nădăjduiesc în tine. Iisuse Hristoase, Învierea şi Lumina tuturor luminilor, pune cununa cunoaşterii Tale pe creştetul sufletului meu. ***Deschide-mi dintr-o dată uşa milostivirii Tale; fă să strălucească în inima mea razele harului Tău; fii călăuză mersului gândurilor mele până voi ajunge în Sion, în muntele cel sfânt al Tău [Ps 42, 3].*** Fă-mă vrednic de cetatea sfântă în care sfinţii au intrat la căpătul drumului lor. Creatorul şi Nădejdea mea, Ancora mântuirii mele în furtuni, Toiagul neputinţei mele, Cinstea necinstirii mele, care ridici capul meu plecat la pământ, nu mă da poftei potrivnicului, nu da prilej neruşinării lui, pune o prăpastie adâncă înaintea Lui [Lc 16, 26] ca să n-o poată trece până la mine ca să mă tulbure. Învredniceşte-mă să-mi sfârşesc scurta şi fugara mea viaţă în slujirea Ta, ca la sfârşitul zilelor mele, când soarele vieţii mele va apune, să fiu aflat în via Ta; învredniceşte-mă, înainte de ceasul trecerii mele dincolo, de dinarul făgăduit ca plată lucrătorilor Tăi, nu pentru lucrul meu, ci prin harul Tău. Învredniceşte-mă, Doamne, chiar şi în ceasul al unsprezecelea al vieţii mele să fiu aflat sârguincios în slujirea Ta. Fie ca lumea să nu mă robească cu ocupaţiile ei vătămătoare şi să nu mă ţină închis în cuşca grijilor ei.

Hristoase, care Te îmbraci cu lumina ca şi cu o haină [Ps 103, 2], care pentru mine ai stat gol înaintea lui Pilat, umbreşte-mă [Lc 1, 35] cu puterea pe care ai făcut-o să coboare peste sfinţi şi prin care au biruit această lume a luptei. Fie, Doamne, ca Dumnezeirea Ta să-şi afle plăcerea în mine şi du-mă dincolo de lumea aceasta, ca să fiu împreună cu Tine.

Hristoase, spre care heruvimii cu ochi mulţi nu pot privi din pricina slavei feţei Tale, care din iubire ai primit pe faţa Ta scuipări, depărtează ruşinea de pe faţa mea şi dă-mi să stau la vremea rugăciunii cu faţa descoperită înaintea Ta.

Hristoase, care pentru păcatul nostru ai ieşit din pustie şi ai biruit pe stăpânitorul întunericului luându-i după cinci mii de ani biruinţa, sileşte-l să fugă departe de mine pe cel ce nu încetează în toată vremea să silească neamul omenesc spre păcat.

Crucea ruşinii, pe care ai urcat pentru mine, să mi se facă punte spre sălaşul păcii; cununa de spini pusă pe capul Tău să-mi fie coif al mântuirii [Ef 6, 17] în ziua fierbinte a luptei, scuipările primite pe faţa Ta să-mi pregătească o faţă deschisă înaintea tribunalului la Venirea Ta; sfântul Tău trup spânzurat pe lemn să mă răstignească pentru această lume şi pentru poftele ei [Ga 5, 24] prin iubirea Ta; haina Ta pentru care s-au aruncat sorţi să sfâşie înaintea mea haina

de întuneric pe care o port înăuntrul meu; apa şi sângele care ţâşnesc din coasta Ta să-mi fie carte de slobozenie din vechea robie; Trupul şi Sângele Tău amestecate cu trupul meu să fie pentru mine arvuna, chezăşia că nu voi fi lipsit de vederea Ta neîncetată pe tărâmul fără sfârşit; tainele credinţei pe care le-am păzit nestricate în mine să-mi păstreze o slavă pentru ziua în care lumea va fi gata să întâmpine venirea Ta şi să împlinească atunci lipsurile vieţuirii mele.

***

Fie pomeniţi, Doamne, la sfântul Tău jertfelnic, în ceasul înfricoşător în care Trupul şi Sângele Tău se aduc pentru mântuirea lumii, toţi părinţii şi fraţii noştri care vieţuiesc în munţi, în peşteri, în râpe, pe stânci şi în locuri râpoase şi în pustiu, care sunt ascunşi de lume şi Tu singur ştii unde se găsesc, pe cei care au murit şi pe cei care stau încă în picioare şi-Ţi slujesc cu trupul şi cu sufletul. Sfinte care locuieşti între sfinţi [Is 57, 15], în ei se odihneşte Dumnezeirea Ta; căci ei au lăsat lumea cea vremelnică şi au ajuns deja morţi pentru viaţa lor [pământească], au ieşit în căutarea Ta, urmărindu-Te cu mare râvnă în necazurile încercărilor lor. Împărate al luminilor şi al tuturor Părinţilor ortodocşi care pentru adevărul credinţei au îndurat surghiun şi chinuri din mâna prigonitorilor, al tuturor celor care în mănăstiri, schituri, pustii şi aşezări lumeşti, în tot locul şi în toată vremea s-au îngrijit să-Ţi placă prin osteneli pentru virtute, însoţeşte-i cu ajutorul Tău şi fii-le coif în toată vremea; trimite-le în ascuns mângâiere neîncetată şi în toate luptele leagă gândirea lor de Tine. Fie să se sălăşluiască în ei puterea Treimii şi ei să-Ţi slujească până la sfârşitul vieţii lor cu conştiinţă curată şi vieţuire frumoasă. Învredniceşte-i încă fiind ei în trup de limanul odihnei Tale. Lor, celor aflaţi pe faţă şi în ascuns în lupte grele cu demonii, trimite-le ajutorul Tău, Doamne, şi umbreşte-i cu norul harului Tău, aşază pe capul gândirii lor coiful mântuirii, surpă înaintea lor puterea potrivnicului, şi puterea dreptei Tale să-i întărească în toată vremea, ca să nu slăbească gândurile lor privind neîncetat spre Tine. Îmbracă-i cu armele smereniei, ca o dulce mireasmă să adie din ei în toată vremea spre bună plăcerea Ta.

***

Fie pomeniţi înaintea Ta, Doamne, şi cei care suferă în trupul lor cumplite boli şi amare neputinţe, trimite-le înger milostiv şi mângâie sufletele lor chinuite de cumplitele chinuri ale trupurilor lor.

***

Îndură-Te, Doamne, şi de cei aflaţi în mâinile celor răi şi ticăloşi şi fără Dumnezeu, trimite-le degrabă înger milostiv şi izbăveşte-i din mâinile lor.

***

Doamne, Dumnezeule meu, trimite mângâiere tuturor celor aflaţi fără vină în tot felul de amare greutăţi.

***

Doamne, umbreşte sfânta Ta Biserică pe care ai răscumpărat-o cu sângele Tău, ca să se sălăşluiască în ea pacea adevărată pe care ai dat-o Sfinţilor Tăi apostoli [In 14, 27]. Leagă pe fiii ei cu legăturile sfinte ale unei iubiri de nedesfăcut. Fie ca vrăjmaşul să n-aibă putere asupra ei. Depărtează de la ea prigoana, tulburarea, războaiele cele dinăuntru şi cele dinafară. Fie ca împăraţii şi preoţii să se unească în mare pace şi iubire, având gândirea lor plină mereu de privirea la Tine. Credinţa sfântă să fie un zid pentru turma Ta. Iar prin rugăciunile lor învredniceşte-mă şi pe mine, păcătosul, să fiu neîncetat păzit sub ocrotirea sfântului Tău braţ care e Pronia Ta care ţine în mâinile ei toate. Amin.

***

Te rog şi te implor, fă-i să cunoască slava Ta pe toţi care au rătăcit şi nu Te cunosc cu adevărat.

Iar tuturor celor care au trecut din lumea aceasta fără o viaţă virtuoasă şi fără credinţă, fi-le apărător [avocat] pentru trupul pe care l-ai luat din ei; ca din unica adunare a trupului unit al lumii în Împărăţia Cerurilor să dăm spre mângâiere nesfârşită slavă Tatălui, Fiului şi Duhului Sfânt în veci. Amin.

***

Hristoase, Izvorul vieţii, învredniceşte-mă să gust ceva din Tine ca ochii mei să se facă lumină. Milă şi Compasiune, care ai fost trimis în lume, Nădejdea creaţiei, fă-mă să gust desfătarea nădejdii Tale ca să ajung orb pentru lume dar luminat cu duhul, iar viaţa mea să se îmbete de iubirea Ta ca să uit lumea şi lucrurile ei. Fie să fim înrobiţi şi duşi la Tine de gândirea noastră când con-vorbim cu uriaşa Ta strălucire.

Nu lăsa ca lumea să ne înrobească prin legătura vătămătoare cu ea, ci fă-ne vrednici să slujim înaintea Ta cu luare aminte potrivit voii Tale şi să Te lăudăm netulburat şi în mare pace în toată vremea. Umple gura noastră de lauda Ta şi fă ca gândirea noastră să îndure suferinţă, fă ca inteligenţa noastră să strălucească cu o curăţie care curăţă mişcările ei, ca la vremea rugăciunilor noastre să-Ţi putem fi o jertfă bine plăcută [Flp 4, 18] şi fără prihană.

Fă să se sălăşluiască în noi puterea Ta nevăzută ca să se întărească simţurile sufletelor noastre, pentru ca lovindu-le [ca pe nişte corzi] sufletul nostru să interpreteze tainic o cântare plină de uimire, şi aşa să cântăm în fiece clipă întru cinstea puterii Fiinţei Tale „Aliluia” veghetorilor [îngerilor] de sus.

Fie să purtăm sfinţirea Dumnezeirii Tale în rărunchii noştri ca în ceruri şi să aducem nesăturat mulţumire şi închinare împreună cu toţi sfinţii marelui Tău

Nume, Tatălui, Fiului şi Duhului Sfânt slăviţi într-o singură Fire în vecii vecilor. Amin.

***

Slavă harului Tău, Dumnezeule! Slavă harului Tău, Dumnezeule! Slavă harului Tău, Dumnezeule! Tu ne-ai adus la existenţă pe când nu eram şi ne-ai dat o fiinţare fără sfârşit. Ne-ai dat şi viaţă, simţire, raţiune, libertate şi putere, cinci daruri de o măreţie neasemănată. În iubirea Ta nu ne-ai dat numai faptul de-a exista, ci şi acela de a fi înzestraţi cu raţiune, ca să simţim dulceaţa cunoaşterii Tale şi desfătarea uriaşului dar al înţelegerilor Tale, ca să ne bucurăm de ele. Şi pentru că nu era cu putinţă să fim asemenea Ţie, fără început, ne-ai dat să fim fără sfârşit, asemenea Ţie. Slavă Ţie pentru dulceaţa darului Tău!

***

Doamne, rănile mele s-au umplut de puroi şi au putrezit; dă-mi, rogu-Te, sufletului meu să ia asupra lui chipul pocăinţei, ca întinzându-mi mâinile spre milele Tale şi sezând la uşa harului Tău, să mă învrednicesc de nădejdea pe care au primit-o de la Tine cei ce s-au căit cu adevărat.

Fă-o vrednică, Doamne, pe sluga Ta să-şi spele cu lacrimile ochilor ei noroiul lăsat în sufletul său de faptele ei; ca, primind neîncetat ajutorul Tău pentru neputinţa gândurilor ei, să primească prin har intrarea în viaţă. Amin.

***

Doamne, arătă-mi căile Tale şi fă-mi cunoscute prin duhul cărările Tale multe şi negrăite. Du-mă pe ele la ţinta adevărului şi învaţă-mă [cf. Ps 24, 4-5] cu-noaşterea desăvârşită care se află în inima sfinţilor care au lăsat lumea.

Hristoase, care eşti Ţelul căii sfinţilor, arată-mi calea adevărului care trece prin inima mea şi prin dulceaţa gândirii la Tine fă-mă să umblu şi să merg pe ea spre Tine până ce voi vedea faţa Ta.

***

Doamne Iisuse Hristoase, Dumnezeul nostru, Cel ce ai plâns pe Lazăr şi ai picurat lacrimi de mâhnire şi de milă peste el, primeşte lacrimile amărăciunii mele. Tămăduieşte cu patimile Tale patimile mele. Vindecă cu ranele Tale ranele mele. Curăţeşte cu sângele Tău sângele meu şi amestecă în trupul meu mireasma trupului Tău de viaţă făcător. Fierea cu care ai fost adăpat de vrăjmaşii Tăi să îndulcească sufletul meu, izbăvindu-l de amărăciunea cu care m-a adăpat potrivnicul meu. Trupul Tău întins pe lemnul crucii să înaripeze spre Tine mintea mea, cea atrasă de draci în jos. Capul Tău, pe care l-ai aplecat pe cruce, să înalţe capul meu pălmuit de vrăjmaşi. Mâinile Tale, pironite de cei necredincioşi pe cruce, să mă ridice pe mine spre Tine, din groapa pierzaniei, cum a făgăduit prea sfântă Ta gura. Faţa Ta, care a primit lovituri şi scuipări de la cei

blestemaţi, să umple de strălucire faţa mea întinată de fărădelegi. Sufletul Tău, pe care, aflându-Te pe cruce, l-ai predat Părintelui Tău, să mă călăuzească spre Tine prin harul Tău.

Nu am inimă îndurerată spre căutarea ta, nu am pocăinţă, nici străpungere, care aduc din nou pe fii la moştenirea lor. Nu am, Stăpâne, lacrimi mângâietoare. Mintea mi s-a întunecat în cele ale vieţii acesteia şi nu poate privi spre Tine întru durere. Inima mi s-a răcit de mulţimea ispitelor şi nu se poate încălzi de lacrimile dragostei faţă de Tine.

Dar, Doamne Iisuse Hristoase, Dumnezeule, Vistierul bunătăţilor, dăruieşte-mi mie pocăinţă întreagă şi inimă îndurerată, ca să ies cu tot sufletul în căutarea Ta. Căci fără de Tine mă voi înstrăina de tot binele. Dăruieşte-mi, deci, Bunule, harul Tău.

Tatăl, care Te-a născut pe Tine din sânurile Sale, fără de vreme şi veşnic, să înnoiască în mine chipul icoanei Tale. Te-am părăsit pe Tine; nu mă părăsi! Am ieşit de la Tine ieşi în căutarea mea şi mă du la păşunile Tale şi mă numără între oile turmei Tale celei alese şi mă hrăneşte împreună cu ele cu verdeaţa tainelor Tale celor dumnezeieşti, ca inima mea să se facă sălaşul lor şi să vadă în ea strălucirea descoperirilor Tale, care este mângâierea şi înviorarea celor ce s-au ostenit pentru Tine în necazuri şi în tot felul de greutăţi!

De această strălucire fie să ne învrednicim şi noi prin harul şi prin iubirea de oameni a Mântuitorului nostru Iisus Hristos ! Amin.

***

Învredniceşte-mă, Doamne, să Te cunosc pe Tine şi să Te iubesc, nu prin cunoştinţa cea întru împrăştierea minţii, care se naşte din trudă, ci învredniceşte-mă de acea cunoştinţă prin care mintea,văzându-Te, slăveşte cu vederea firea Ta, care depărtează simţirea lumii din cugetare. învredniceşte-mă să mă înalţ de la vederea prin voinţă, care naşte năluciri, şi să Te văd silit de legătura pusă asupra mea de cruce, prin răstignirea cea de a doua a minţii, care se odihneşte de lucrarea gândurilor în vederea Ta neîncetată, cea mai presus de fire.

Fă să crească în mine iubirea Ta, ca să vin pe urmele iubirii Tale, ieşind din lume.

Sădeşte în mine înţelegerea smereniei Tale, întru care ai umblat în lume, sub acoperământul pe care Ţi l-ai făcut din mădularele noastre, prin mijlocirea Sfintei Fecioare, ca, în amintirea neîncetată şi neuitată a ei, să primesc cu plăcere smerenia firii mele.

Ci, o Hristoase, care eşti singurul puternic, fericit este cel al cărui ajutor este la Tine, şi cel ce a pus suişuri în inima sa. Tu, Doamne, întoarce faptele noastre de la lume, la dorirea Ta, până ce vom vedea ce este ea şi nu vom mai crede umbrei ca adevărului. Tu, Cel ce ne-ai făcut pe noi, înnoieşte mintea noastră, Doamne, şi străduinţa noastră înainte de moarte, ca în ceasul ieşirii noastre să cunoaştem cum a fost intrarea şi ieşirea noastră în lumea aceasta, până am desăvârşit lucrul la care am fost chemaţi după voia Ta în viaţa aceasta şi după aceea să nădăjduim că vom primi în mintea noastră plină de încredinţare bunătăţile cele mari, pe care, după făgăduinţa Scripturilor, le-a gătit iubirea Ta la cea de a doua zidire a lumii înnoite. Fie ca pomenirea lor să o păzim prin credinţă în taină !

***

Doamne Iisuse Hristoase, Dumnezeul meu, Cel ce cercetezi zidirea Ta, Căruia îi sunt arătate patimile mele şi slăbiciunea firii noastre şi tăria protivnicului nostru, acoperă-mă Tu însuţi dinspre răutatea mea. Că puterea Ta este tare şi firea noastră ticăloasă şi puterea noastră slabă. Deci Tu, Bunule, Cel ce cunoşti slăbiciunea noastră, care nu porţi povara neputinţei noastre, păzeşte-mă de tulburarea gândurilor şi de potopul patimilor şi fă-mă vrednic de această slujbă sfântă, ca nu cumva să stric dulceaţa ei cu patimile mele şi să mă aflu fără ruşine şi plin de îndrăzneală înaintea Ta.

***

Hristoase plinirea adevărului, adevărul Tău să răsară în inimile noastre; şi să ştim să umblăm după voia Ta în calea Ta.

***

Doamne, umple inima mea de viaţa veşnică.

***

Doamne, învredniceşte-mă să mă fac mort cu adevărat convorbirilor veacului acestuia.

***

Doamne, învredniceşte-mă să urăsc viaţa mea, pentru viaţa cea întru Tine.

***

Puternic eşti, Doamne, izvorul a tot ajutorul, să sprijineşti în aceste clipe, care sunt clipe de mărturisire, sufletele care s-au făcut cu bucurie miresele Tale, ale Mirelui ceresc, şi au dat cu înţelepciune făgăduiala sfinţeniei prin sinceritatea gândurilor, fără vicleşug. Pentru aceea dăruieşte-le lor putere să surpe cu îndrăzneală zidurile întărite şi toată înălţimea ce se ridică împotriva adevărului, ca să nu se abată de la ţintă, sub forţa unei sile de nesuportat şi de nerăbdat în timpul în care se dă împotriva lor un război până la sânge.

***

Doamne Iisuse Hristoase, Dumnezeul nostru, Cel ce ai plâns pe Lazăr şi ai picurat lacrimi de mâhnire şi de milă peste el, primeşte lacrimile amărăciunii mele. Tămăduieşte cu patimile Tale patimile mele. Vindecă cu ranele Tale ranele mele. Curăţeşte cu sângele Tău sângele meu şi amestecă în trupul meu mireasma trupului Tău de viaţă făcător. Fierea cu care ai fost adăpat de vrăjmaşii Tăi să îndulcească sufletul meu, izbăvindu-l de amărăciunea cu care m-a adăpat potrivnicul meu. Trupul Tău întins pe lemnul crucii să înaripeze spre Tine mintea mea, cea atrasă de draci în jos. Capul Tău, pe care l-ai aplecat pe cruce, să înalţe capul meu pălmuit de vrăjmaşi. Mâinile Tale, pironite de cei necredincioşi pe cruce, să mă ridice pe mine spre Tine, din groapa pierzaniei, cum a făgăduit prea sfântă Ta gura. Faţa Ta, care a primit lovituri şi scuipări de la cei blestemaţi, să umple de strălucire faţa mea întinată de fărădelegi. Sufletul Tău, pe care, aflându-Te pe cruce, l-ai predat Părintelui Tău, să mă călăuzească spre Tine prin harul Tău.

Nu am inimă îndurerată spre căutarea ta, nu am pocăinţă, nici străpungere, care aduc din nou pe fii la moştenirea lor. Nu am, Stăpâne, lacrimi mângâietoare. Mintea mi s-a întunecat în cele ale vieţii acesteia şi nu poate privi spre Tine întru durere. Inima mi s-a răcit de mulţimea ispitelor şi nu se poate încălzi de lacrimile dragostei faţă de Tine.

Dar, Doamne Iisuse Hristoase, Dumnezeule, Vistierul bunătăţilor, dăruieşte-mi mie pocăinţă întreagă şi inimă îndurerată, ca să ies cu tot sufletul în căutarea Ta. Căci fără de Tine mă voi înstrăina de tot binele. Dăruieşte-mi, deci, Bunule, harul Tău.

Tatăl, care Te-a născut pe Tine din sânurile Sale, fără de vreme şi veşnic, să înnoiască în mine chipul icoanei Tale. Te-am părăsit pe Tine; nu mă părăsi! Am ieşit de la Tine ieşi în căutarea mea şi mă du la păşunile Tale şi mă numără între oile turmei Tale celei alese şi mă hrăneşte împreună cu ele cu verdeaţa tainelor Tale celor dumnezeieşti, ca inima mea să se facă sălaşul lor şi să vadă în ea strălucirea descoperirilor Tale, care este mângâierea şi înviorarea celor ce s-au ostenit pentru Tine în necazuri şi în tot felul de greutăţi!

De această strălucire fie să ne învrednicim şi noi prin harul şi prin iubirea de oameni a Mântuitorului nostru Iisus Hristos ! Amin.